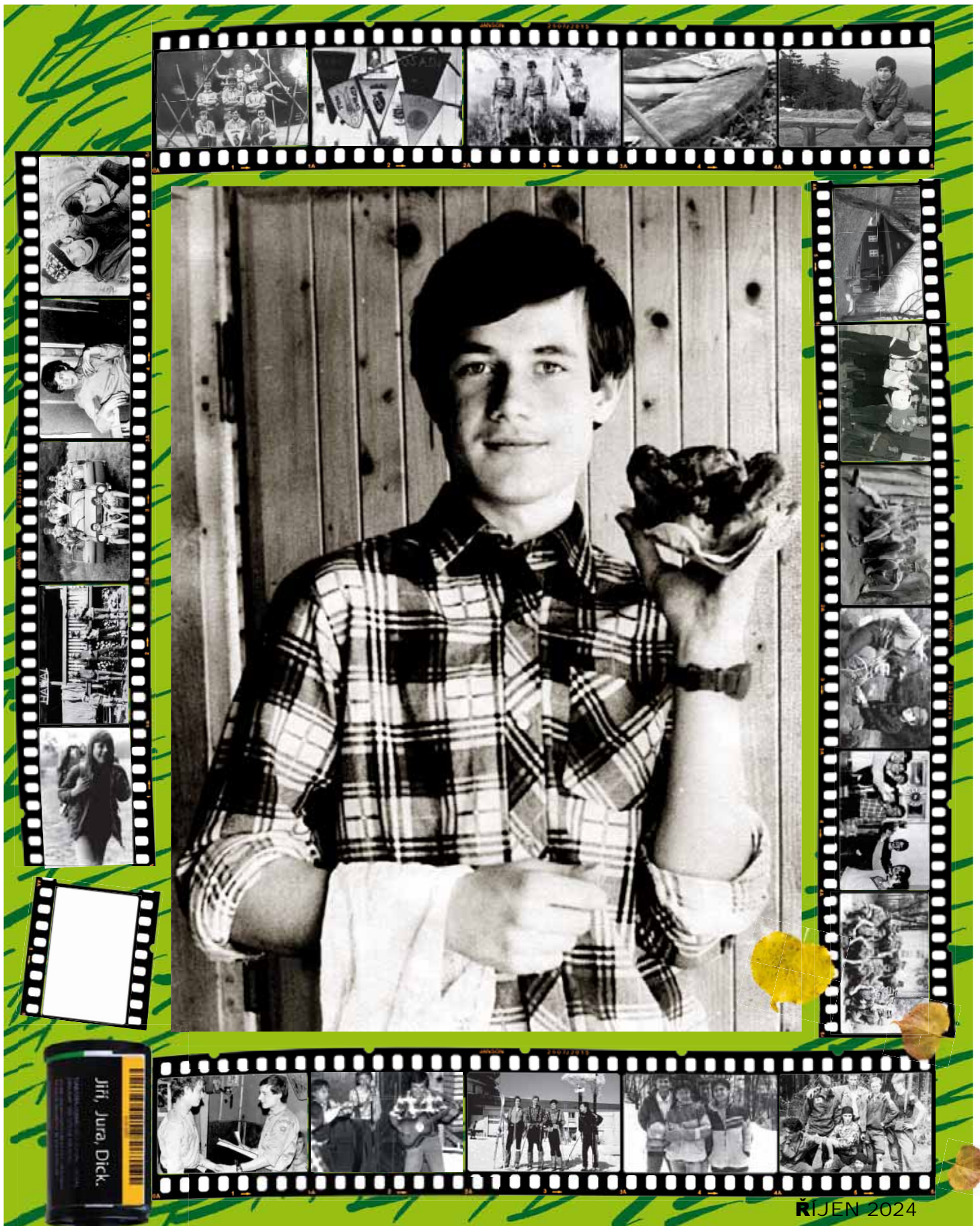

TOMÍK

Časopis turistických oddílů mládeže

ŘÍJEN 2024

Pomozme Světlušce zářit

Od roku 2014 myslí tomíci na Světlušku. Na pomoc lidem se zrakovým postižením. V uplynulých deseti letech se do sbírky pro dobrou věc zapojila čtyřicítka oddílů.

Nebojte se zorganizovat malou benefiční akci! Podzimní lampionový průvod, vánoční kavárnu, filmový večer v klubovně, jarní piknik v parku nebo bleší trh či vzájemnou výměnu věcí, tzv. swap. To jsou nápady, které vás třeba navedou k originální oddílové akci pro veřejnost. Co takhle něco z tradičních turistických aktivit? Střílení z luku, lanové překážky, zpívání s kytarou, orientační běh... Je mnoho způsobů, jak oslovit veřejnost, rodiče a přátele oddílu a proměnit dobrou myšlenku v dobrý čin. Můžete také jen umístit kasičku na start vaší letité akce pro veřejnost.

Umíte pomoci při nočních bězích pro Světlušku? V Opavě, Praze, Brně, Olomouci, Českých Budějovicích, Jihlavě, Plzni a Ostravě se na jaře konají Noční běhy pro Světlušku. Jednotliví tomíci ale i celé oddíly pomáhají na trase nebo při registraci. Už několik let zejména v Ostravě a Olomouci jsou tomíci v zázemí běhu nepostradatelní. Pokud jste poblíž těchto měst, zbystrte! Kromě samotného zážitku mihotajících se čelovek, můžete mít i dobrý pocit, že jste přidali ruku k dílu. Opavské KADAO je v této aktivitě jednička, což potvrdil 9. října na benefičním večeru na ČT i Kovy!

Pokud byste organizovali benefiční akci nebo se chtěli přidat jako dobrovolníci na akcích Světlušky, kontaktujte Anežku Šubrtovou (anezka@a-tom.cz). Na webu www.svitis.cz najdete kromě přihlašovacích formulářů také praktické informace a nápady pro pořadatele a veškerou podporu koordinátorů.

Díky, že svítíte se Světluškou!

Anežka Šubrtová

foto: Vratislav Florián

říjen 2024

OBSAH

- str. 4-7 Jiří, Jura, Dick.
Vzpomínky na Jirku Homolku
Pavel Drábek-Dazul, Libuše
Valentová, Jan Kopřiva-Kaski,
Zdeněk Rolinc, Tom Weicht,
Zdeněk Vejrosta, David Šimek,
Radka Šumerová, Rosta Capil
- str. 8-9 Letní táborová škola,
Zdeněk Smída
- str. 10-12 Klubovny ve vodě,
Vrátá Florián-Hroch, Anežka
Šubrtová, oddíly BVÚ, KADAO,
Orion, Tomáš Novotný
- str. 13 Zrod země Jamatai, Tom Weicht
- str. 14 Rožmberk 2024, Tomáš Novotný,
Léto v Kamence, Pavel Vaňásek
- str. 15 Bitva čtyř generálů, Jirka Petr
- str. 16 Tábor malých veverek,
Vratislav Florián-Hroch
- str. 17 Akce Hranicze,
Kateřina Merhautová-Klíště
- str. 18 Hraboši na Divokém západě,
Matěj Stolín, Václav Holý
- str. 19 Táborové případy, Jan Hutar,
Z pohádky do pohádky,
Amálka Předotová
- str. 20 Pečení v chlebové peci, Jiří Černer
- str. 21 Hřeбенovka v Nížkých Tatrách,
Ondřej Prokop-Ůňa,
Jaroslav Pícek-Čára
- str. 22-23 Turistický most Paříž 2024,
Zdeněk Vejrosta
- str. 24-25 Přečhod Fagaraše, Petr Němčík
- str. 26 Letní tábor Janov,
Pacovské prázdnění,
Karolína Získalová
- str. 27 LT Vltavský paprsek,
Zdeněk Vejrosta
- str. 28 Týpí jako domov, Josef Porsch
- str. 29 Mikešovo nožobraní, Jiří Lukeš
- str. 30 Příšerky, Verča Lepšíková
- str. 31 Vlíčí tábor, Monika Dobešová
- str. 32 Vítejte v Jumanji,
Libuše Kadlec Latrová
- str. 33 Co bylo, Tomáš Novotný
- str. 34 Ohlasy
- str. 35 Expedice Dánsko, Mirka Matějková

V Rožmberku, 27. srpna 2024

Jirkovi Homolkovi

Milý Jirko, před nedávnem jsem se zájmem zalistoval knížkou Turistická značka, kterou ke chvále a poctě turistického značení – a tedy i Klubu českých turistů – napsal Marek Šálek. Na konci knížky je pěkné povídání s tebou. Chtěl jsem ti ho pochválit a napsat, že se knížka povedla a že rozhovor je zdařilý.

Jak se teď ale málo vidíme a slyšíme, jak jsem to pořád odkládal, píše až teď. A ty už si to bohužel nepřčteš.

Dnes mi přišla od tvojí ženy Dity ta nejsmutnější sms. Že jsi včera večer, 26. srpna 2024, umřel.

Tolik jsme toho spolu zažili. Zakládání asociace před třiatřiceti lety, pořizování prvních chalup. Dvě z nich, Polana a Kusalino, teď osiří. Kdo se o ně bude starat? Kdo bude mít takovou zkušenost a invenci, jaké jsi měl ty? Byl jsi u všech důležitých věcí, které se týkaly tomíků. A když tě pak cesty osudu nasměrovaly právě na tu turistickou značenou cestu, co neodmyslitelně patří ke KČT, vrhl ses do práce s velikou vervou. Šéfování klubu tě bavilo, bylo to na tobě vidět. Klub si zasloužil být ještě pěkných pár let pod tvou taktovkou. Prospívalo by to vám oběma.

Jirko, cestovateli, horale, vodáku, chlape z Valašska, zapálený turista a taky dobrý manžel a milující táto dvou mladých lidí... Nejenom mě tvůj předčasný odchod moc mrzí. S mnoha přáteli a známými – a žes jich kolem sebe měl – tiskneme ruku tvé ženě Ditě, Janičce a Tomášovi. Jirko, přeju ti tam nahoře ty nejlepší výpravy po dobře vyznačených cestách.

Tomáš

Jiří, Jura, Dick

Je dobré mnohé poznat a toho nejlepšího se přidržet, řekl před dvěma tisíci lety poutník, který vyšel z města Tarsu. A Jiří se jeho slovy řídil.

Poznal jsem Juru ve 4. třídě základní školy na Rybníkách. Další rok jsme spolu s ním a Mílou založili „klub“ po vzoru Rychlých šípů, za další dva roky jsme Juru přetáhli z PO Zálesák do TOM Lvičata, kde jsme spolu soupeřili jako rádcové družin Vyder a Bobrů. Společně jsme prožívali jinošské zrání v době, kterou obtížně dokážeme zprostředkovat svým dětem, sdíleli jsme opojné okamžiky svobody (kterou jsme do té doby nepoznali, a ve kterou jsme možná ani nedoufali). Hledali jsme společně své místo na tomto světě, o kterém jsme tušili, že jej zrovna my nespasíme - ale můžeme se alespoň pokusit jej zanechat v trochu lepším stavu, než byl, když jsme na něj přišli.

Při našem společném putování byl pro mne Jura vždy tím odpovědnějším, rozvážnějším, zdrženlivějším, přemýšlivějším i fyzicky zdatnějším. Díky němu jsem pochopil, že potřebuji mít latku nastavenou raději výš, i když ji možná nikdy nepřeskočím, než abych si ji dal příliš nízko a opíjel se pak falešným sebeuspokojením. Jiří dokázal své okolí polarizovat i sjednocovat, málokoho nechával lhostejným. Jura vás prostě štvál nebo jste jej měli rádi. **Jsem přesvědčený, že i ti, které v různých obdobích svého žití hodně zlobil, jej po opadnutí vášni měli rádi.** Pro mnoho z nás se stal nepominutelnou osobností našich životů – pohled na toto shromáždění mne v tom utvrzuje. Jura byl totiž člověkem, který dělal skoro všechno správně - díky své inteligenci, morálním hodnotám a velkému srdci.

Jeho první oddílový vůdce Tom si o něm napsal, že je to slušný, ukázněný a dobrý kluk. Poznačil si ale také to, že se nehodí na vedení družiny, a že ztratil zájem o činnost oddílu Zálesák. I velké osobnosti se mohou mýlit! Léta potvrdila, že Jura zájem neztratil. Naopak – tábornictví a turistika jej pohltily tak, že se jim věnoval celý svůj život a vedl k nim děti v oddílech i své vlastní.

Mnohý z nás s Jiřím podnikl nejednu túru, expedici, vandr, plavbu či výstup na vrchol. Jsem přesvědčen, že každý může potvrdit Jurovo výjimečné nadání a zanicení pro všechny tyto aktivity. Byl v našem pomyslném stádu tím vůdčím a tažným kusem.

Jura uměl dobře hospodařit se vším, co mu bylo svěřeno či naděleno. Patřil mezi lidi, kteří mají dar umožňovat ostatním najít svou cestu. Pro leckteré hochy z oddílu byl v jejich formativních letech větším vzorem než jejich otcové. A měl taky úžasný smysl pro humor. Takový ten, co neublíží, a zasměje se mu i potrefená husa.

Juru jsem nikdy nezažil panikařit. Jedním z jeho povahových rysů bylo, že na něj byl vždy 100% spoleh. Měl někde uvnitř zakódované heslo „BUĎ PŘIPRAVEN“ – uměl velmi racionálně posoudit okolnosti, vyhodnotit co bude třeba, a jak se připravit – ať už to byla výprava na Kusalíno či expedice na Aconcaguu. Jiří byl VŽDY DOBŘE PŘIPRAVEN tak, aby mohl vše zažít, a ne jen přežít.

O Jiřího životní pouti by se dala napsat sága. To, co zvládl on, by vydalo na několik běžných životů. Nejen tím, že uměl dokonale využít svých 24 hodin, ale taky nepřebornou pestrostí aktivit, které zvládal, a pozitivním vlivem na své okolí. Přestože se to občas exponovaným a úspěšným lidem stává, Jura NEZPANŠTĚL a zůstával stále stejný.

Jsem přesvědčen, že tu po sobě Jura zanechává nesmazatelné stopy v osudech stovek členů oddílů i studentů, které provázel k maturitě.

Měl jsem tu čest s Jurou spát pod jednou celtou, jíst z jednoho ešusu, být s ním navázaný na jednom laně. Bylo mi ctí s ním sdílet tisíce silných prožitků, děkuji Bohu za to. Jiří byl výjimečný. ... ve mně brácho kousek TEBE zbyl...

Pavel Drábek-Dazuľ, Vsetín

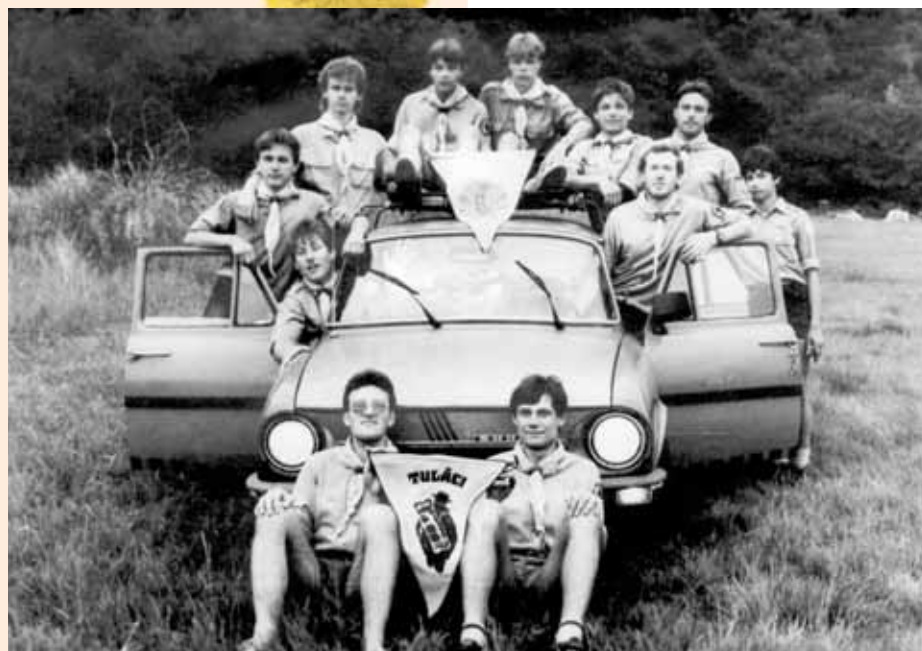
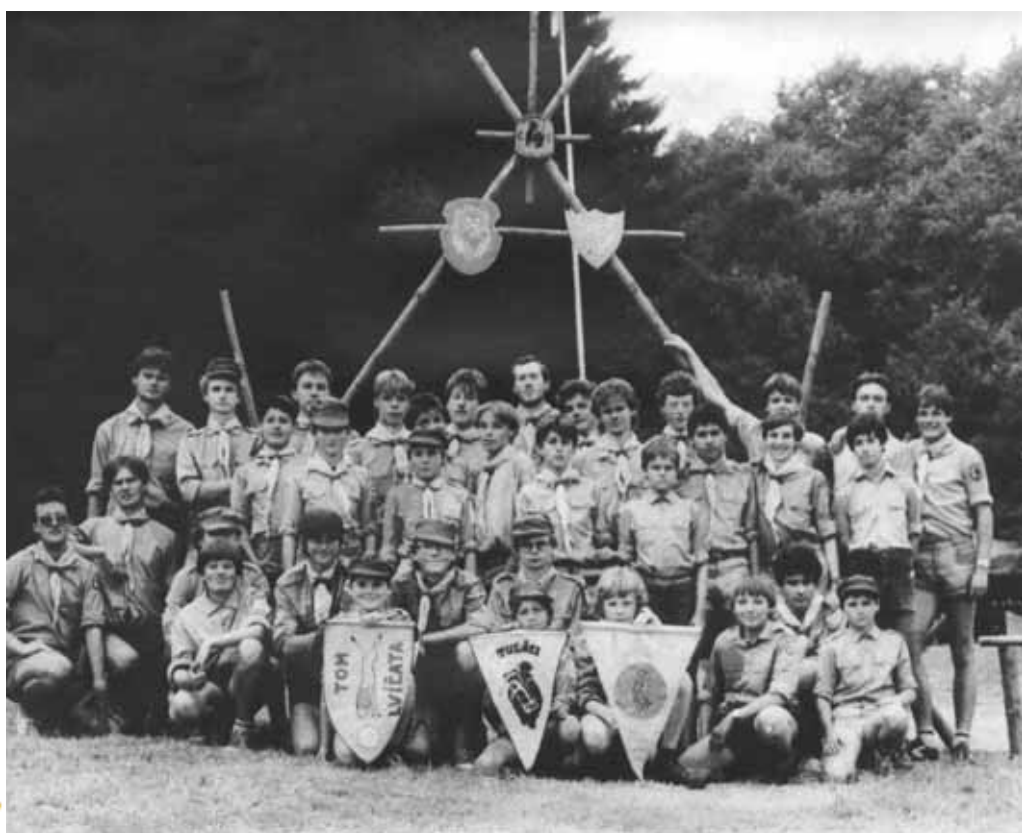

■ Vždy jsem si přála, aby se mladí vedoucí, tak jako Jirka, dovedli ve společnosti orientovat a byli ochotni svým svěřencům předávat nejen praktické znalosti, ale také slušné, kamarádské a zodpovědné jednání.

Dobře si vzpomínám na své první setkání s Jirkou. Na srazu se objevil chlapec-oddíl se svým vedoucím. V jednotném stejnokroji (včetně podkolenek). A milým překvapením bylo jeho osobní vystupování a spořádané vystupování celého oddílu.

Také v dalších letech jsme se potkávali spíše pracovní a mohla jsem sledovat jeho turistickou cestu. Vždy věcné a promyšlené jednání, slušnost, kamarádství, lidský přístup a obětavost ve prospěch spolku.

*Libuše Valentová,
bývalá předsedkyně Rady mládeže, Zlín*

■ Místo slov mi hlavou kmitají vzpomínky na společné chvíle. Od první brigády na Polaně, kde jsme jako mladí pubertáči dostali nekonečný seznam prací a nechápali, jak to máme stihnout, přes Táborovky na Polaně nebo v Bobrovci, kde jsi se nejednou ukázal jako opravdový horský vůdce, až po nekonečné boдрé lamentování nad asociacními chalupami.

Těžko se přítomný čas nahrazuje minulým. Kamarádi, přátelé... to jsou tvá oblíbená úvodní slova. Budeš nám chybět!

*Jan Kopřiva-Kaski,
TOM Zlaté Šípy, Valašské Meziříčí*

■ S Jirkou Homolkou jsem se seznámil někdy kolem roku 1992, kdy byl náš oddíl krátce členem oddílové unie na Vsetíně. Od roku 1994 jsem se s Jirkou, jako místopředsedou našeho spolku potkával jako člen revizní komise, později jako člen předsednictva. Vzpomínám si, že když jsme jako spolek pořídili asociační základnu na Polaně, zorganizovali jsme provedoucí oddílů dobrodružný víkend zakončený brigádou právě na nově pořízené Polaně. Zůstala po nás opěrná kamenná zeď a terasa z pražců nad horní chatičkou.

Od těch dob jsem se s Jirkou i Ditou na Polaně sešel nesčetněkrát ať už na Silvestra, na letních táborových školách, při brigádách na dřevo nebo na oddílových víkendovkách. Jirka byl s Polanou spojen přímo srdečně a jsem moc rád, že jeho dcera Jana bude tuto krásnou asociační základnu spravovat i nadále. Jirku jsem znal především jako turistu, který miloval přírodu. Velkou část svého života věnoval dění Klubu českých turistů i v našem spolku a odvedl obrovský kus práce. Vždycky, když přijedu na Polanu nebo na Kusalínu, věnuji Jirkovi tichou vzpomínku a pošlu mu do turistického nebe nějakou jeho oblíbenou kytarovou písničku.

*Zdeněk Rolinc,
TOM Pawnee, Bystřice pod Hostýnem*

■ Od prvního setkání s Jirkou jsem věděl, že ten chlap je „divnej“, ale tak nějak v dobrém. A postupně jsem na to přišel, ale nechápal! On byl šíleně pracovitý, pořád něco organizoval, zařizoval, telefonoval, no zkrátka pracant. Ať už to byly srazy ŐTK v Rakousku nebo práce na Kusalínu či jiné aktivity.

Jednou, když jsme byli s naším oddílem KADAO brigádníčit na Kusalínu, nám došel materiál. Prostě bylo ho málo. Ono dovézt materiál na Kusalínu není, jako když si opravujete někde ve městě zahrádku za barákem. Volal jsem Jirkovi do Vsetína, že si najdeme jinou práci a rozbetonované schody doděláme zase jindy. Ani nevím, kde se tam najednou vzal, jak jsem se ocitl v offroadu a už s ním uháněl z kopce do stavebnin. V sobotu odpoledne, po zavírací době. A rázem bylo všeho dost. Práce byla hotová a večer jsme si u ohně, grilování a kytary slastně mručeli. To on měl rád! Když bylo uděláno, hotovo a pak dobroty a písně u ohně.

Zapomněl jsem však dodat, že to bylo v době, kdy na Kusalínu nebyla voda a Jirka zajistil, u farmářky vedle, pro špinavé chlapy koupel. Takže jsme všichni stáli nazí v řadě a někdo nás sprchoval – jestli to byl Jura nebo přímo farmářka, si už nepamatuji. Jirko, DÍKY za vše.

*Tom Weicht,
TOM KADAO, Opava*

■ Jirka byl první opravdový moravský Valach, kterého jsem poznal. Bodrý člověk, vždy ochotný pomoci a to se svým typickým úsměvem na tváři. Seznámili jsme se, když jsem začal kdysi dávno pracovat na ústředí tomíků, potkali jsme se ale mnohokrát i u něj na Vsetíně při oddílových výpravách na Kusalínu a Polanu. Jirka věnoval chalupám mnoho času a energie. I díky němu má několik generací oddílových dětí nádherné zážitky a vzpomínky, které zůstanou navždy.

*Zdeněk Šmída,
TOM Chippewa, Česká Lípa*

■ Seznámení a navázání dlouholetého přátelství s Jirkou Homolkou začalo při oddílových zimních prázdninách TOM 3511 na Kusalínu v roce 1995 a 1996, kam za námi Jirka docházel. Navázané kamarádství se přelilo i do ostatních turistických činností, zejména v oblasti turistických závodů. Jirka nám dokázal podat pomocnou ruku ať již pod Asociací TOM či KČT.

Sám závody v mládí běhal, spolupřádal ve Vsetíně Český pohár v roce 2016 a MMTZ v roce 2019. Považoval turistické závody za „rodinné stříbro“ turistiky. Ještě při jeho návštěvě na Olympijském festivalu na jezeře Most v srpnu 2024 jsme sprádali plány do budoucna...

*Zdeněk Vejrosta,
předseda Rady Turistických závodů*

■ S Jirkou jsme se poznali v roce 1996 v Olomouci. Tehdy, jako dva vedoucí oddílů, jsme si vyměňovali zkušenosti. Jirka byl neskutečný srdcař a vizionář. Kdykoliv jsme se setkali, hned mi začal vyprávět, co nového mají na Kusalínu, kam plánuje s ženou Ditou vyrazit, nebo co se děje v klubu.

Vždy měl hlavu plnou nápadů a myšlenek, které s radostí sdílel. Stačilo jen poslouchat a dívat se, jak s nadšením vypráví. Velmi mu záleželo na vztazích mezi Klubem českých turistů a tomíky. Letos v květnu na FunTomu mi kladl na srdce jeden úkol, který jsme si společně dali – zelektrifikovat Voseckou boudu. Jirkovi moc záleželo na tom, aby turisté měli větší pohodlí. Podali jsme si na to ruku. Jirko, slibuji, že tento úkol dotáhneme do konce!

*David Šimek,
starosta města Svitavy, tomík*

■ S Jirkou jsem od jeho zvolení předsedou klubu byla ve velmi intenzivním kontaktu. Do práce pro klub se Jiří vrhnul s velkým nadšením pro věc. Velký **srdcař**, **diplomat** a velký **kamarád**.

*Radka Šumerová,
TOM Sluníčka, Litoměřice*

■ Jiří, Jirka, Jura, Dick nebo Jiřina..... Poprvé si Juru vybavuji na táboře 1990 u Červeného Mlýna. Já, smrad sotva devítiletý. Jiří, čtyřadvacetiletý jinoch, vedoucí vzbuzující respekt, ale taky zpívající indiánskou melodii v potní chýši - mojí první v životě nebo večerku před spaním.

Jiří a Dita podávající pomocnou ruku s organizací tábora v době, kdy se z nás pomalu stávali jinoši....Expedice do Norska, na Island nebo Skotska, ano, hybatelem všeho byl Jiří.

Na Silvestra 2001 mi půjčil lyže - rosignoly i s výbavou. Přitáhl je odněkud z Ruska, kde je nějak vyčenzoval. Vidím to jako dneska! Dvoumetrové lyže, růžové. Byl jsem jak skokan na lyžích, který se snaží jet boule. Všichni ostatní měli carvingy. Bylo mi to jedno, protože bez těch lyží bych tam jet nemohl.

Civilní službu jsem díky Jirkovi mohl strávit na Polaně a Kusalínu, v Roztokách, Dědově, Pořešíně s mým „zlatošpáckým“ spolubojovníkem Šaškem. Pomoc po povodních 2002 v Litoměřicích - takřka osudová záležitost pro nás oba se Šaškem. Chtělo by se napsat, za vším hledej Juru, A-TOM nebo Toma. Ano, i Tomáš Novotný má na všem lví podíl.

Většina z nás měla tu možnost Jirku poznat z různých stran, ale vždycky zapáleného pro věc, činorodého, mnohdy i

kritikou našich činů oplývajícího, sportáka a kamaráda, hybatele věcí oddílových, ale nejen těch.

Nestihl jsem jednu věc - poslat mu pochvalnou SMS, když byl hostem pořadu „Jak to vidí“ v Českém rozhlasu. Možná blbost, ale teď mě to mrzí.

Jestli si „Jiřinu“ chcete poslechnout... <https://dvojka.rozhlas.cz/jsou-turisticko-znacky-nasim-narodnim-pokladem-odpovida-jiri-homolka-predsesta-9015414>

P. S. Musím ještě zmínit dvě oblíbené Jirkovy věty. Připomněl mi je Pip v den Jirkova odchodu.

První, vždycky o nás říkal: „To jsou moji hoši!“ Ta druhá: „Organizace byla vždycky naše silná stránka!“

Dicku, díky za vše.

*Rostla Capil,
TOM Lišáci, Vsetín,*

Jiří Homolka

* 8. 2. 1966
† 26. 8. 2024

Táborník, tomík, cestovatel, dobrodruh a neúnavný organizátor.

Valach, který byl u zakládání Asociace TOM a 19 roků pracoval jako její místopředseda s odpovědností zejména za zahraničí a provoz moravských chalup.

Po roce 2000 se výrazně angažoval v Klubu českých turistů. V uplynulých dvou letech byl předsedou KČT. Manžel Dity Homolkové, táta Jany a Tomáše.

(ton)

2024

Letní táborová škola

Seznamovací hry, šifrovačky, hry s lany, lasování, prožitkové hry, výroba barefoot sandálů, storymapy, základy focení, komunikace vedoucího, komunikační kanály, Asociace TOM a ČRD, ekonomika oddílů, robotika, branball, ekologie na letním táboře, zero waste, netradiční rozcvičky, městská hra Vyzvědači v temných uličkách České Lípy, bezpečnost dětí a odpovědnost vedoucího, osobnost oddíláka, týmové barvení pláten, turistické závody, pedagogika a psychologie v oddíle, hra jugger, woodcraft a Liga lesní moudrosti, plnění orlích per, rozdělování ohně kreslením a tréním, dobročinnost, AI pomocník vedoucího, první pomoc a mnohé další prožili mládežníci z oddílů Zuřivý Čolek, Chippewa, Sluníčka, Kadao, Orion, Trilobit, STAN, Zlaté šípky, Medvědí stopa, Třícítka a Dvojka, Robinsoni, Klub lesní moudrosti, Světlušky a Zálesáci na letošní táborové škole ve Sloupu.

Parta to byla od prvních okamžiků bezvadná, rychle sehraná a do všeho nadšená. Pomáhali nám, byli vděční za celý program, který jsme jim připravili. Mít takové instruktory, rádce či vedoucí je štěstí pro každý oddíl.

Kromě stálých lektorů, kteří tvoří jádro organizace táborové školy přijeli i externisté Ondřej Šejtka, vedoucí oddílu STAN, Tomáš Fúsek a jeho závodníci, náčelník LLM Tomáš Sadílek Chlup, místonáčelník LLM Marek Havrlík Nechodí a otec nejen Veverka Joachyma Jirka Chour.

Táborovou školu připravovali Zdeněk Šmída, Tomek Hurt, Milan Blšťák, Matěj Chour, Jirka Šmída, Mirka Matějková, Radka Šumerová, Kačka Hurtová, Šóšana a Majda.

*Zdeněk Šmída,
TOM Chippewa,
Česká Lípa*

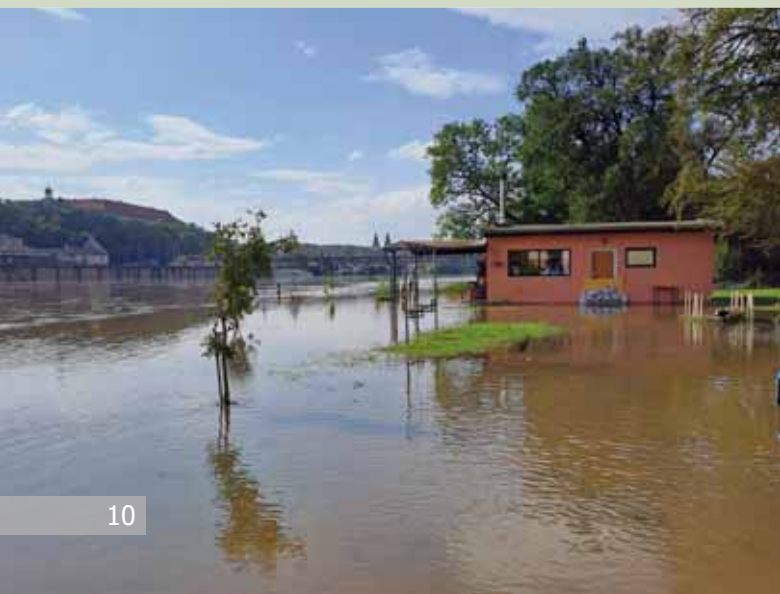

Klubovny ve vodě

Letošní roudnické šplouchnutí nás zastihlo připravené. Klubovnu jsme včas vystěhovali, protože podle původních prognóz měla být voda ještě o metr výše. Naštěstí nebyla.

Ve středu jsem se do klubovny přes divokou řeku tekoucí přes silnici nedostal. To byla voda ještě o dvacet centimetrů výše, potom již začala opadávat. Naše zábrany pomohly. Díky nim se dovnitř voda nedostala. Škody nemáme žádné. Blátičko z verandy jsme smyli wapkou...

*Vrátá Florián-Hroch,
TOM Klub lesní moudrosti,
Roudnice nad Labem*

Letošní velká voda se nejvíc podepsala na klubovně ostravského TOM BVÚ. Z ní ještě s vodou až po pás stihl Akim odnést některé historické oddílové záznamy, ale během povodňového víkendu ji voda zaplavila až po střechu.

Tomíky tedy místo výprav a schůzek nyní čekají bohužel týdný a měsíce plné práce na klubovně. Kdo klubovnu a oddíl, který funguje přes 75 let, zná, dokáže si představit, že jde o obrovskou škodu. Velká společná brigáda proběhla hned první víkend po záplavách. Odklizení zničeného nábytku, odbahňování, třídění materiálu a sušení všeho.

Oddíl BVÚ píše:

“Děkujeme všem dobrovolníkům za pomoc. Ne každý může pomoci fyzicky, a proto se nás mnozí ptají, kde nám mohou poslat i finanční podporu. Náš účet je 123610001/5500. Děkujeme za jakoukoliv pomoc...”

Bobrovníky plavaly také

O víkendu jsme měli brigádu na Kravím dole (Bobrovníkách), který bohužel také zasáhly povodně. Přišla nám pomoci spousta členů, rodičů a přátel oddílu, kteří se zapojili do velkého úklidu. Děkujeme za pomoc při těžké práci, příští víkend nás čeká pokračování.

TOM Orion, Hlučín

Naše po léta vlhká, suterénní klubovna je na kylešovském kopci a povodeň se jí tak nedotkla. Velký zásah vodou z řeky Opavy dostaly domy a majetky mnoha členů a jejich rodiny a blízcí, množství kamarádů a přátel a také oddílová loďnice v Opavě - Palhanci, ve stodole u Tomových rodičů. Voda jim natekla do obývacího, kuchyně, toalet a garáže, tedy do přízemí domu, kde bylo půl metru vody. Naštěstí to nebyl metr a více, jako u mnohých, ale už při 60 cm věci pohodlně plavou a shazují další předměty.

Najednou jde výprava, oslavy a vůbec oddílový program na nějaký čas stranou. Všichni se vrhají do práce a pomoci s odklizením škod. Nutno dodat, že někteří až poté, co opadla voda a dostali se z domova. Voda udeřila v Opavě z neděle na pondělí a od té doby máme: bahno, bahno a bahno, wapky a konečně čistou vodu, vysavače, centrály a různé nabíjecí stanice, sekery, stěrky, hadry, kbelíky, kanystry, kontejnery, vlečky, ale také pomocníky, nové sousedy, kamarády dobrovolníky a různé další charitáky a taky hromady již nepotřebného „všehomozného“ materiálu. Představte si, co máte doma a pak to všechno hodte na hromadu před barák.

Tom Weicht,

TOM KADAO, Opava

...plaval i Dědov

Dědov propláchla Metuje; a my jsme chalupu dva dny poté vyčistili. Správce Lukáš pokácel břízu, co se opřela o sousedův dům. Povolal na to jeřáb. Práce jak na kostele! Pepo, Máro, Vítku, Hoďasi, Barčo, Tondo, Honzíku, Pěto, Vašku, Honzo, Verčo – Díky!

Na snímku vlevo je Mára Kuskov. Jde s pískem. Chránili jsme totiž i Rožmberk, kde malou chvíli vypadala situace též dramaticky. Dvě trojice hlídačů z Rostok a Rapšachu našťěstí moc práce neměly.

(ton)

Kadeti neváhali

Děkujeme dobrovolníkům, kteří vyrazili do míst zasažených povodněmi. Jako například vodáci z Červeného Kostelce, kteří se rozhodli místo dovolené v Rakousku pomáhat v Hanušovicích s odklizením škod.

Aktuality a záběry z míst, kde pomáhal právě Milan Ťuky Hrstka z TOM Kadet, přinesly večerní Události ČT 20. září.

Letošní stanový tábor Kadaa se nesl v duchu Japonska a všeho, co k němu patří. V průběhu tábora jsme byli povětšinou viděni v krásných zdobených kimonech. Ta měli možnost obdivovat i návštěvníci ostravské ZOO, kam jsme v průběhu tábora také zavítali.

Velkou část tábora jsme strávili v etapě japonského císařství, k čemuž patří také to, že jsme se učili japonské písmo, stavěli jsme chrámy, absolvovali japonské masáže, vyráběli origami, hráli japonské divadlo a popíjeli čaje v čajovně. Učili jsme se připravovat japonské pokrmy jako je sushi, wasabi, mochi knedlíčky a miso polévku (s tímto se samozřejmě pojí jedení pomocí hůlek).

A žili jsme si docela poklidně, než do našeho tábora vnikla epidemie moru, na jejíž důsledky císař zemřel. V tu chvíli šest klanů, které se navzájem uznávaly a tolerovaly, ucítily příležitost a začaly mezi sebou

Zrod země

Jamatai

bojovat o místo nového císaře. Zatímco popel spáleného císaře byl slavnostně přenesen a rozsypan v Beskydech na hoře Javorník, v táboře vypukl boj.

Jednotlivé klany se utkávaly v různých soubojích, ať už v sumu či dekomlatu, indiánské košíkové či velmi oblíbeném juggeru a snažili se za každou cenu přesvědčit ostatní o tom, že právě jejich vůdce by se měl stát nástupcem mrtvého císaře. Bojovalo se i v noci. Klany se navzájem okrádaly o meče, sekyry, vlajky a katany a shromažďovaly munici na další dny.

Vše vyvrcholilo předposlední den tábora závěrečnou hrou, ve které si nejlépe vedl klan Išikaga, který celý boj vyhrál. Pak pod vlivem bohů, kteří sestoupili do pozemského světa, spáchal seppuku a otevřel místo pro císaře zvoleného z řad dětí. Proto na trůn nakonec usedl velmi mladý nový císař, který se však ujal vlády pevně a v zemi Jamatai tak mohl opět zavládnout klid a mír.

Ačkoliv celotáborová hra byla tím nejdůležitějším, co nás v průběhu tábora doprovázelo, čas jsme si našli také na plnění bobříků, na hraní deskových her, ráchání v potoce, hraní na kytaru a mnoho dalšího.

Pro Evropany, tedy rodiče, jsme připravili velkolepý den. Zažili s námi příchod draka i ohňostroj. A protože jsme na tábor přijeli na kolech, mohli jsme je využít i při prozkoumávání blízkého okolí. Děti domů odjížděly unavené, ale šťastné a plné nových zážitků a dobrodružství. A my vedoucí jsme rádi, že se zase další tábor vydařil a že pokračujeme dál.

*Tom Weicht,
TOM KADAO, Opava*

Rožmberk 2024

Tradiční vzepětí mladých brigádních sil probíhalo poslední srpnový týden v Pořešíně a v Rožmberku.

Petr Holý, Marek Kuskov, Otaš Šaman Müller a TN moudře směřovali více než čtyřicet párů šikovných rukou při betonování, natírání, sekání, smirkování, výsadbě květin a dalších a dalších činnostech. Skvělá a velká práce. Zbýl čas i na návštěvu krumlovské točny a projíždku na Vltavě. Za rok zas někde jinde...

Tomáš Novotný

Stavba základny v obležení prasátek

V Kamence jsme stavěli stanovou základnu a hele, na pomoc přispěla i Rostova prasátka. Moc se jim v tábořišti líbilo. Ale když začala rozrývat golfovou louku, byla prasátka pod hrozbou opékání na rožni vyzvána, aby se vrátila k Rostovi na statek. Vepřící kvikli a spořádaně se vrátili do chlívků.

V Kamence je veselo. Vedle základny máme krávy, koně, husy, kačeny, slepičky, kočky i pejsky... Směle konkurujeme pražské ZOO.

Léto v Kamence

N a t í r á m e

Počasí nám přálo, a tak jsme začali s natíráním. Ruku k dílu přiložila i skupinka z Prahy. Mládežníci natřeli stranu západní, oddíl 19123 Vítkov stranu jižní. Dále se chystáme na dalších dvou brigádách ošetřit plot proti plísním a poté proběhnou nátěry všeho druhu – veranda, podlaha altánku a sloupky plotu (všechny lavičky jsme natřeli již na jaře). A to bude pro tento rok stačit. Obálka z financemi na natírání už bude prázdná.

Malá kontrolní otázka: Víte, kolik stojí 5 litrů lazury Luxol? 1250 Kč. A malá plechovka barvy? 260 Kč – to je síla!

*Pavel Vaňásek,
Správce základny*

Bitva 4 generálů

Začátek května a Bitva čtyř generálů (B4G) – dvojice, která pro nás už neoddělitelně 15 let patří k sobě. Čtyři armády se spolu tradičně utkávají o prvenství v honbě za vlajkami a poklady. Každá z nich je samozřejmě jiné barvy: TOM Jeleni – bílá, Gaudium – žlutá, Špacírek – modrá a Dumánci – červená.

Ale o co přesně tedy vlastně jde? V pátek odpoledne se sejdeme na kraji herního území (čti lesa), rozlosujeme rozdělení startovních pozic a pak si každá armáda spěchá umístit tyl. V něm je vždycky vlajka a poklad. No a pak? Pak už to začíná. Za slunce i za deště, za světla i za tmy, s krátkou noční přestávkou běháme po lese, krademe si vlajky, poklady a u toho se vybijíme hadrovými koulemi. Občas navíc dojde i na nějaké ty zajatce. Čím déle přítom armády drží ve svém tylu cizí vlajku a poklad, tím více mají bodů. Hra končí druhý den odpoledne. To je tak ve stručnosti a jednoduchosti snad vše.

Letos jsme se sešli na kraji lesa u Vozerovic. Předpověď počasí nám do karet příliš nehrála, spláchnout nás to mělo nejdnou. Ale nakonec se na nás přeci jen usmálo štěstí a mohli jsme si zahrát v poměrně fajn podmínkách.

Stejně jako každý rok byly bitvy neúspěšné. Armády útočily a bránily s chutí do hry, zkrátka mělo to ten správný říz. Za docela příjemného letního večera jsme si během pauzy navíc mohli klasicky užít společnou super party a povyprávět si všemožné novinky z našich životů.

Po konci hry jsme se pak opět všechny armády potkaly na místě srazu. Vzhledem k průběhu bojů se dalo předpovídat, která armáda letos získala nejvíce bodů. Byli to žlutí. Před vyhlášením ale zjistili, že za tmy přesunuli svůj tyl nechtěně mimo herní území, čímž získali výhodu. Čestně ale uznali svou chybu a dobrovolně odstoupili z hodnocení. Za to jim všichni zúčastnění zatleskali, protože fair-play je samozřejmě jednou z hodnot, které si na Bitvě čtyř generálů nejvíce vážíme. Ještě jednou díky!

V konečném pořadí tedy letošní Bitvu vyhráli bílí, druzí skončili červení, třetí byli modří a na posledním místě se usadili odstoupivší žlutí.

A nakonec taková malá statistická tečka. Do Bitvy čtyř generálů se v tomto roce zapojilo celkem 83 vojáků, z toho 14 holek a 69 kluků. A všichni si to užili. Tak zase za rok, bitvě „ZDAR, ZDAR, ZDAR!“

Jirka Petr,
TOM Jeleni, Sedlčany

Tábor malých veverek

Dalšími obyvateli základny byli plši. Takové malé veverky, říkaly děti.

Plch lesní je středně velký s huňatým ocasem bez koncové štětičky prodloužených chlupů a s celkově žlutohnědým či hnědo-žlutým zbarvením, pouze břišní strana těla bývá bílá nebo slabě nažloutlá. Na hlavě se táhne od oka k ušnímu boltci tmavý, téměř černý pruh, zvaný uzdička. Ušní boltce jsou malé a zakulacené. Jeho potrava je převážně živočišná, hmyz a larvy. Patří mezi chráněné, silně ohrožené druhy.

Letošní letní tábor roudnických tomíků proběhl v hlubokých lesích podél potůčku Tatenička na Ústecko-Orlicku. Základnu Vosí údolí vlastní Liga lesní moudrosti z Lanškrouna a my jsme její kapacitu neaplňovali ani z poloviny.

Navštívili jsme město Moravská Třebová, kde byla uspokojena „nakupovací horečka“ některých dětí lačných utratit alespoň nějaký peníz. Bohužel naše táborové zlatáky ani stříbrňáky kupodivu nikde nebrali...

Z prohlídky zdejšího zámku jsme vybrali okruh **Středověká mučírna a alchymistická laboratoř**, který se nám zdál pro naše děti nejzajímavější. Zbytek dne jsme strávili na zdejším koupališti. Při druhém výletě jsme navštívili pohádkový hrad Bouzov.

Obstáli jsme i při kontrole hygieny. Přijela z Ústí nad Orlicí, našťastí hned dopoledne, jen chvíli po bodování úklidu, takže v chatičkách dětí byl vzorný pořádek. Rovněž táborová dokumentace včetně té zdravotní byla v pořádku. Výborně dopadla i kontrola jídelníčku a naše **pyramida vyváženosti** a skladby jídla byla prý ukázková.

Naši plši žili na táboře nejen v lesích, ale i v prostoru mezi stěnami chatek a ožívali zejména večer a v noci. Dovnitř se dostali výjimečně a to pak bylo povyku...

Nakonec jsme si je docela oblíbili a někteří dostali i jména...Kevin, Kamil, Gregory House, Babička Boženy Němcové (ten bydlel v chatce označené jako Knihovna) či Robert de Niro.

Tábor se vydařil a opět se zapíše mezi skvělé podniky našeho oddílu. A já, jako pravý Zeus, jsem už jen většinou vše sledoval – ne z nebes, ale z okna své vyvýšené chatky a do dění se zapojoval už jen málo. Mladí vedoucí si již vše vedou většinou sami. A tak to má být.

Vratislav Florián-Hroch,
TOM Klub lesní moudrosti,
Roudnice nad Labem

Akce Hranicze

Letošní letní akce TOM Trilobit Beroun byla speciální. **Šlo totiž o výroční, desátou letní akci našeho oddílu.** Nazvali jsme ji Hranicze a naším cílem bylo navštívit všechny naše sousední země.

Začali jsme Slovenskem, na hřebeni Javorníků jsme česko-slovenskou hranici překračovali sem a tam. Noc na hřebeni pod rozhlednou Stratenec byla kouzelná. Nezkazilo nám to ani čerstvé medvědí lejno, které jsme objevili ráno v blízkém lesíku.

Před obrovskou bouřkou, která nás zastihla na přesunu k dalším sousedům, nám poskytli azyl vsetínští tomíci. Doblíbené přespání na jejich klubovně s možností teplé sprchy a vysušení zmoklých věcí nám opravdu bodlo.

Rakouské sousedy jsme navštívili na lehko. Na dvě noci nám poskytli přístřeší tomíci ze Znojma ve své klubovně přímo v areálu znojemského kláštera. V Rakousku bylo naším cílem jejich nejmenší městečko Hardegg s krásným hradem tyčícím se nad řekou Dyjí. Cestou jsme překonali železnou oponu – tedy její autentické pozůstatky na kraji obce Čížov. Místní památník železné opony, jehož součástí je i zachovalá strážní věž, mrazivě připomíná, jak cenná je svoboda a možnost cestovat kam se nám zachce.

Podvečerní Znojmo nás přivítalo koncertem cimbálové muziky na jednom malebném náměstíčku a míst-

ní prádelna nám v mezičase zvládla vyprat skoro všechno jeté prádlo. Horkem ošlehaná těla jsme zchladili na luxusním koupališti nedaleko klubovny. K dalším sousedům, do Polska jsme se tedy vydali vyvonění a svěží.

Následující den jsme museli upravit plán. V noci v kempu na Dolní Moravě se změnilo počasí a vypadalo to, že přšet ještě dlouho nepřestane. Plánovaný výstup na Králický Sněžník jsme tedy museli přehodnotit. Plány jsme upravili a vydali se do polského městečka Klodsko. Batohy nám přímo v centru pohlídal ochotný mnich na místní faře a my si díky tomu mohli vyběhnout nalahko i na hradby místního opevnění. Cestou nemohla chybět zmrzlina a místní specialita *zapiekanka*.

Posledním navštíveným sousedem bylo Německo. Zázemí nám poskytli jirkovští tomíci. Klubovnu dobře známe. Perfektně vybavená, je výborným východiskem pro naše výlety v Krušnohoří. Také jsme ji ne-

navštívili poprvé, ani naposledy. Červenáčku, moc děkujeme za sympatický azyl!

Z Jirkova jsme se vydali panoramatickým vlakem (Chomutov – České Hamry) na hřeben Krušných hor. V Oberwiesenthalu nás nalákala k návštěvě expozice mořských akvárií a terárií s různými potvůrkami. Lanovka nás pak vyvezla na vrchol Fichtelberg, ze kterého je nádherný výhled na celé Krušné hory. Tímhle výhledem jsme se symbolicky rozloučili s naším letošním putováním a cestou dolů do Božího Daru už jsme vymýšleli, kam pojedeme příští rok.

Celkem jsme za devět dní zvládli **112 kilometrů pěšky a 1877 dopravními prostředky.** To je rekord!

*Kateřina Merhautová-Klíště,
TOM Trilobit, Beroun*

formací a zastavit už rozjetou akci. Nakonec s námi Fernando začal spolupracovat s vidinou mírnějšího trestu.

Dříve, než jsme se nadáli, přiběhla za námi ubrečená matka, které unesli syna. Diego Buscador, obávaný otrokář, který ovládá těžbu zlata v horách na severu, si ho odvedl spolu s ostatními horníky. Naštěstí jsme je všechny osvobodili při vodní hře v Sázavě a Diego se radši zavalil v dole, než aby se s námi dělil o jeho draho cenné zlato.

Posledního banditu jsme museli nejdříve poslepu vystopovat v temném lese, pak při plíživce v hustníku špehovat a nakonec ho přelstít a poznat mezi zatčenými cestujícími v dostavníku. Byla to hračka,

Hraboši na Divokém západě

Je 19. století, v Americe, jste farmář, oráte své pole v pravé poledne a zatímco stejně jako váš valach přehazujete stéblo trávy z jednoho koutku do druhého, díváte se na rozvlákněné siluety blížící se k vaší stáji. **Banditi, už jste si na ně za ty roky zvykli.** Moc dobře je znáte, jsou to hoši Dona Calla. Naštěstí šerif z blízkého města slíbil, že celou situaci brzy vyřeší.

Druhý den tábora nám šerif vysvětlil, jak funguje síť kontaktů Dona Calla. Dozvěděli jsme se, že abychom ho mohli zadržet a zastavit tak jeho plundrování, musíme se dostat přes jeho čtyři kumpány.

Prvním z poskoků, kterého jsme dopadli, byl Antonio Caballo ve stepích. Indiáni na něj měli také spaden a pomohli nám po tom, co jsme našli všechny tři díly ukradené dýmky míru. Dopadením jsme získali jeho koně a svázaného ho pak předali náčelníkovi Oslí Noha.

Další na řadě byl Fernando Mariner, překupník zbraní a milovník whisky, který měl pod palcem přístavy a lodní dopravu zbraní. Lapit ho nebyl žádný problém, našli jsme ho náhodou v místním saloону, ale museli jsme z něj dostat co nejvíce in-

protože všichni vědí, že Emilio Bosque, který v lesích přepadává povozy se zbožím, má zlomený nos.

Poté, co se rozkřikla zpráva, že posledního z poskoků vítězoslavně zatkl náš **udatný šerif Ben Cobarde**, zavládl ve městě větší klid. Netrvalo dlouho a rozkřikla se zpráva, že Don Callo je na útěku a snaží se opustit údolí. Vzali jsme tedy všechny nejlepší pistolníky pod sluncem, připravili koně a vydali se mu po stopách.

Po pár dnech na cestách jsme k naší hrůze zjistili, že to celé byla lest. Don Callo se nám v dopisu vysmál a mezitím obsadil naše městečko Pueblo de Campanol. O něj se strhla velkolepá závěrečná bitva, při které byl Don Callo dopaden a předán kavalerii.

Takový byl náš tábor. Nespočet písniček u táboráků i štipanců od komárů, ale hlavně **hromada skvěle strávených společných chvil** v bezvadné partě – prostě tak, jak to u nás umíme.

*Matěj Stolín, Václav Holý,
TOM Hraboši, Hradec Králové*

TÁBOROVÉ PŘEPADY

Je už takovou tradicí, že každý rok se na letním táboře se skauty vzájemně přepadáme. Skauti nám většinou kradou jídlo z kuchyně a my jim věšíme vlajku hanby doprostřed táborového náměstí. Vlajka hanby je starý hadr, který jsme letos vymáchali v odpadové jámě a v zkažené rybníční řase. Takto odporně špinavý hadr se pak uváže na klacek a nechá se vysušit. Po této proceduře pořádně zapáchá. Přepady se provádějí v noci a mají za úkol potupit ten druhý oddíl.

Od nás chodí na přepady rádcí družin, roweři je jen doprovodí do nepřátelského tábora. Letos se nám přepad povedl tak čistě, že jsme se pod rouškou tmy nepozorovaně a bez poplachu dostali až k vlajkovému stožáru a tam umístili vlajku hanby. Skauti si té vlajky pravděpodobně všimli až když se rozednilo. O den nebo dva později naopak skauti přepadli nás.

Byla asi jedna hodina ráno, zrovna jsem měl hlídku já. Obcházel jsem tábor s písťalkou připravenou u pusy, když tu najednou jsem pár metrů před sebou zaslechl šramot. Posvítíl jsem tam a viděl člověka, jak dřepí za stromem. Pár vteřin jsem si ho prohlížel, pak mé oči spatřily logo skautů vyšité na jeho mikině. V tu ránu jsem začal pískat jako o život a po chvíli jsem zahlédl, jak se z křoví opodál vyhrnuli další čtyři skauti a rozutekli se všemi směry. Naštěstí se mi písťalkou podařilo vzbudit většinu tábora a mohli jsme je pronásledovat. Chytili jsme je do jednoho! Pak jsme jim dali na výběr: buď svázání přespi v hangáru (hangár je velký stan, kam se přesouvají společenské aktivity, když venku prší), nebo potupí skautský oddíl dopisem, kde uznají svoji porážku. Skauti si vybrali přenocovat v našem hangáru, dali jsme jim alespoň deky a polštáře. Letos jsme s přehledem vyhráli válku mezi skauty a námi.

Jan Hutar,
TOM Sluníčka, Litoměřice

Z pohádky do pohádky

Veverci letos, po třech letech, nezamířili ke Střele. Namísto v týpkách se opět zabydleli v podsadových stanech. Na skautské louce u Stříbrné Skalice jsme měli možnost prožít krásných čtrnáct dní naplněných radostí ze společného bytí a tou pravou táborovou atmosférou s vsudypřítomnou vůní kouře, dřeva a chladem ranní rosy.

Tým naší celotáborové hry připravil dětem širší prostor pro spolupráci než obvykle. Účastníci tábora byli rozděleni do čtyř skupin, ale ty mezi sebou nesoupeřily, naopak, aby dosáhly záchranu pohádkového světa, ve kterém se ocitly, musely děti spolupracovat napříč skupinami, .

Letošní táborový děj se nesl ve znamení nadpřirozených bytostí a kouzel. Všichni se setkali ve velké knize pohádek, naneštěstí právě ve chvíli, kdy zde běsnili zlí šotkové. **Ti se pomocí inkoustu snažili setřit děj pohádek do knihy vepsaných.** Jak se inkoust šířil, ztrácely se nejen pohádkové postavy, ale dokonce i celé příběhy. Tomu bylo třeba zabránit!

Všichni se každý den scházeli u velké mapy a tam se radili na dalším postupu. Pomalu, ale jistě se zbavovali inkoustu u perníkové chaloupky, u černé věže, i všude jinde, kde to bylo zrovna třeba. Díky úsilí pohádkových postav se poslední den tábora povedlo šotky porazit. Pohádková kniha byla očištěna od zlopověstného inkoustu, příběhy byly zase celé.

Na závěr čtyři ohnivci rozžehli slavnostní vatru a ruku v ruce jsme s díky uzavřeli dva pohádkově krásné týdny.

Amálka Předotová,
TOM Veverk, Brandýs nad Labem

Je tomu již rok, co jirkovští tomíci zahájili své pečení v chlebové peci. Jak se turistický oddíl dostane k takovéto činnosti? Odpověď je jednoduchá – tomíci se na svém letním táboře naučili dovednosti péci chléb a tato dovednost jim natolik učarovala, že si vlastními silami postavili u klubovny repliku barokní chlebové pece.

V prosinci 2023 naše pec upekla chleba pro tomíky z oddílu Dakoti z České Lípy, kteří pořádají akci s názvem Dobročinná topinka

Před letními prázdninami jsme byli požádáni o speciální pečení pro děti z jirkovské čtvrté základní školy. Samozřejmě jsme vyhověli. Této speciální akce, která byla speciální v tom, že se uskutečnila v pracovní den, se ještě zúčastnily děti z chomutovské školkky. Děti si vyzkoušely práci s těstem při přendávání chleba do ošátek, také si v rukavičkách zkusily zadělat chlebové těsto. Poznaly, že základ těsta na chleba je pěkně lepivý. Povídali jsme si o kvasu, jak je důležitý, a že je vlastně živý. Ve správný okamžik jsme s dětmi sázeli chléb lopatou do pece a nakonec hotový chléb z pece i společně vytáhli. Děti i paní učitelky měly velkou radost z provedené akce.

Co dále? Je jisté, že s pečením skončit nehodláme. Během prvního roku bylo od-

zkoušeno vše potřebné a máme ustálený plán akcí, které chceme uskutečnit. Dále budeme spolupracovat na Dobročinné topince, v plánu jsou vánoční i velikonoční pečení a myslíme i na další pečení pro školy a školkky, neboť zájem o pečení je.

Pečení nám nepřineslo jen zkušenosti z pečení chleba a z práce s pecí. Během roku se vše neslo v duchu zajímavých setkání. K naší peci přicházeli lidé i pro inspiraci k vlastní stavbě. Byli jsme pozváni na prohlídku mlýna ve Stázi nad Ohří, kde jsme si mohli prohlédnout starou chlebo-

vou pec přímo v mlýně. Dostali jsme žádost od návštěvníka, zda bychom nechtěli postavit takovou pec u něj na zahradě. A získali jsme také pozvánku na pozemek, kde si můžeme zbudovat tábořiště a využívat jej k potřebám oddílu.

Byla to práce, zábava, ale přinesla nám spoustu zajímavého. Těšíme se na další rok, ale také na všechny výzvy, které jsou s touto obvykle neobyčejnou akcí spojené.

*Jiří Černer,
TOM Stopaři, Jirkov*

HŘEBENOVKA V NÍZKÝCH TATRÁCH

Vedle všelijakých dobrodružství a legrácek, jež zažíváme v našich oddílech jsou největším přínosem příslušnosti k asociaci nejspíš mezioddílové akce. O jedné takové výpravě jen pro dva účastníky vypráví následující příběh.

Vymysleli jsme si **hřebenovku Nízkých Tater**. Z Prahy jsme úspěšně vyjeli v neděli ráno. Do Ružomberoku na Slovensko jsme kvůli povodním na Moravě dorazili s půlhodinovým zpožděním. Přestoupili jsme na další spoj do Donoval a už za tmy pokračovali k první útulně. Už jsme skoro byli u útulny a najednou od míst, kde má stát, vycházejí zvláštní zvuky. „Už jsem se zmínil, že jsou v Tatrách medvědi?“ „Ne!“

Začali jsme googlit, jak se chovat, když se potkáme s medvědem, a našli pár rad, které se vám ale v takové chvíli nezdají vůbec jako dobrý nápad. Třeba křičení nebo bouchání klacky o sebe. Celkem dobře zněla rada pomalu ustupovat tam, odkud jsme přišli, ale to moc nepřipadalo v úvahu, protože jsme se potřebovali dostat k té útulně, abychom mohli přespat.

Jsmo si celkem jistí, že o nás zatím medvěd neví, tak zhasínáme baterky a čekáme, až medvěd sám odejde. Po chvíli jsme zvuky od útulny už neslyšeli, tak jsme se nebojácně vydali ji dobýt.

Další den už od rána nevypadal vůbec pěkně. Byla mlha a po chvíli se do toho přidal déšť. Ten už nepřestal. To je přesně to, co na hřebeni hor chcete: být úplně mokří a ještě k tomu vůbec nic nevidět. Cíli promočení jsme zdolali největší výšlap a došli na další útulnu, kde už na

nás čekaly chatařky a rozpálená kamna - to nejlepší, co nás mohlo potkat.

Zdálalo se, že třetí den bude krásný. Vzbudíme se, z okna vidíme modrou oblohu a v údolí inverze, prostě paráda. Balíme, už skoro vyrážíme, když tu najednou přijde. Déšť. Skvělý. To tu dlouho nebylo. Ještě že nám přes noc ty věci tak hezky uschly. Vyrážíme tedy znovu v dešti, ale ten našťástí moc dlouho nevydrží. Vystřídá ho vítr. To je mnohem lepší, že jo!

Jdeme si po hřebeni, pod námi sráz, z boku fouká silný vítr. V tomto nečase dojdeme na Chopok, kde si dáme u lanovky oběd. Když pak zase vyjdeme ven, počasí se začne zlepšovat. Konečně výhledy!

Vydáváme se tedy na Ďumbier, nejvyšší horu Nízkých Tater, v tričkách! Poprvé za naši výpravu můžeme jít v tričkách! Věci začínají usychat. Z Ďumbieru postupně scházíme přes Štefánikovu chatu až do sedla Čertovica, kde máme domluvený další nocleh v domečku horské služby.

Ráno vyrážíme za slunečného počasí, které tentokrát vypadá, že by mohlo vydržet i déle než pět minut. Dereme se skrz křoví, procházíme lesními pěšinkami, až se v poledne dostaneme na hřeben, kde jsou výhledy na Vysoké Tatry a vidíme i kopce, které jsme přecházeli minulý den. Potkáváme první turisty v opačném směru, kteří jdou od útulny, kde chceme spát. Dáváme si oběd a scházíme do delšího sedla Priehyba, kde je přístřešek. Na chvíli si sedneme, když tu náhle... Déšť. Sbohem suché boty. Před námi je druhý největší stoupání a ono začne zase pršet.

Jdeme do kopce, ten pořád nekončí, pořád prší a tentokrát, aby to nebylo stále to samé, tak se nám do toho přidá ještě bouřka a kroupy. Naštěstí než dojdeme na hřeben, bouřka je pryč, ale stále prší. Je nám zima, ale už víme, že to nejhorší máme za sebou a stačí už jenom dojít po hřebeni na další útulnu. Jenom. Už jsme na dohled od útulny, když tu přijdou další kroupy a další bouřka. Na hřebeni to má ale úplně jiné grády. Dobíháme na útulnu. Po tom, co už máme v nohou, se moc dob-

ře běhat nedá. Na útulně už jsou další turisté, někteří podobně zmoklí, jiní úplně suší, protože to stihli ještě před deštěm.

Tady dělali moc dobrý čaj a bylo tu teplo, ideální kombinace. Za celý večer se nás tam sešlo přes patnáct lidí a dokonce i dva psi.

Přišel poslední den naší výpravy. Stačí už jen dojít na Královu hoľu a z ní sejít dolů do Telgártu. Z Telgártu odjíždí za celý den šest autobusů, z toho čtyři ráno, jeden v poledne a jeden ve tři hodiny odpoledne. Pak už nic. Takže pokud se chceme dostat ještě dneska do nějaké civilizace, musíme stihnout tenhle autobus do Popradu.

Vyrážíme celkem brzy ráno. Není teplo a není zima. Vylezeme na první vyšší horu

a od té doby nevidíme víc než padesát metrů kolem sebe. Mlha a silný vítr nám poslední den servírují tak, abychom na tenhle přechod nikdy nezapomněli.

Dojdeme k rozcestníku, který by měl údajně být na vrcholu Králový hoľy, ale zkuste si to v té mlze poznat. Nakonec se ukázalo, že to skutečně byl vrchol, protože pak už to šlo s námi jenom z kopce. Doslova. Dvě hodiny z kopce dolů. Mělo to i své výhody. Začala odcházet mlha a my viděli mezi stromy v údolí už první domečky Telgártu. Bus jsme stihli s přehledem. Odjeli jsme do Popradu, odkud nám jel vlak zpátky do Česka. V Popradu jsme měli sedm hodin do odjezdu, takže jsme naši výpravu zakončili ve velkém stylu: v kině!

Ondřej Prokop-Óňa,
TOM Magneti, Kamenický Šenov,
Jaroslav Pícek-centrumČára,
TOM Hraboši, Hradec Králové

Pod tímto sloganem, který byl pojátkem všech turistických aktivit v rámci Olympijského festivalu na jezeře Most, probíhajícím v rámci her XXXIII. olympiády Paříž 2024, se uskutečnila prezentace turistiky, její rekreační a výkonnostní podoby.

Měsíční přípravy představovaly vymýšlení, třídění nápadů, jednání s ČOV a vedením Asociace TOM a KČT, financování, shánění věcí atd. To byl hlavní úkol pro většinu ze 17 realizátorů naší prezentace.

V týdnech před akcí se zajišťuje vše potřebné od výběru her, tisku letáčků, svazu materiálů od KČT a Asociace TOM, společného oblečení, zajištění ubytování a stravování, vznikají obrázky pro kvízy, dokupuje se vše potřebné.

Den před odjezdem se vše nakládá do Avie a ve středu 7. srpna 2024 odjíždějí realizátoři k jezeru Most – Zdeněk Vejrosta, Tomáš Fúsek, Klára Buncová, Blanka Rosáková, Jan Vejrosta, Marie Wagnerová, Andrea Fúsková, Ondra Fúsek, Dan Kreibich, Václav Machek, Mája Váňová, Eliška Sodomková, Jára Beran, Eliška Beranová, Petr Pavlů a střídající se Kamil Sodomka a Lucka Pázlerová. Vše je postaveno a připraveno, zítra začínáme.

S otevřením prezentace *naší* turistiky mizí předstartovní horečka. Všude jen úsměv, ze všech srší pohoda, energie a zapálení pro společnou věc.

Ve stánku turistiky informujeme o tom, co je náplní činnosti KČT a Asociace TOM, rozdáváme materiály o činnosti obou spolků.

Trať mini turistického závodu (TZ) je stále plná – zájemci procházejí kontrolami se zkušenými závodníky, kteří jim vysvětlují, v čem turistický závod spočívá. V cíli pak získávají pištalku s logem TZ nebo závodnický notýsek, háčkované hračky a letáček závodu. Ti, kteří jsou závodem nadšení a ptají se na další informace, dostávají i příručku začínajícího závodníka.

V části Turistická značka se lze seznámit s historií a současností značení. Zájemci si mohou nechat namalovat na tvář turistickou značku, což kvitují zejména děti.

Připravena je celá řada her a kvízů – velký houpací kůň, tajemné barevné kostky, velký twister, házecí prasátko a další hry.

Ke shlédnutí je výstava fotek z činnosti TOM napříč celou republikou, instagramový rámeček pro sociální sítě a mapa

České republiky pro zapíchnutí špendlíku *Odkud jste k nám přijeli*. Špendlíků je po celé mapě rozeseto skutečně hodně. Díky místu konání festivalu vévodí Ústecký kraj a pak Praha. Překvapuje velký počet zahraničních účastníků.

Máme zde i více než metrovou Eiffelovu věž vytištěnou na 3D tiskárně.

Aktivita *Pojďte s námi na výlet* vede zájemce na dominantu okolí na hrad Hněvín. Ten, kdo poslal svoji fotografii s hradem, byl zařazen do slosování o ceny od Klubu českých turistů. Soutěží se o tři knížky Turistická značka od Marka Šálka. Do soutěže se zapojilo 36 došlých snímků, účastníků však bylo více. Na mnohých zaslaných snímcích byly skupinky i celé rodiny.

Organizátory velmi potěšila návštěva a zájem předsedy KČT Jiřího Homolky, hlavního značkáře KČT Pavla Přílepka, který měl v Mostě besedu o turistickém značení, a předsedy Asociace TOM Tomáše Novotného.

Olympijský festival byl jedinečnou příležitostí pro zviditelnění turistiky. Naší expozicí prošlo za čtyři dny na 4200 návštěvníků, z toho MINI TZ absolvovalo 2505 závodníků.

*Ing. Zdeněk Vejrosta,
vedoucí prezentace turistiky
na OF 2024*

PŘECHOD FAGARAŠE

Lehká nervozita, každý se připravuje po svém. Všichni víme, že to zítra vypukne. Čeká nás 18 kilometrů stoupání. Budeme mít nejtěžší batohy a jsme nerozchození. Zvládneme to?

Brzy ráno vstáváme, balíme a jdeme do akce. První kilometry vedou údolím kolem potoka, občas zapískáme na pozdrav medvědům a pomalu postupujeme. Asi po deseti kilometrech stojíme u odbočky, kde se cesta rozděluje. Od teď hezky zost-

ra! Následující hodiny bojujeme s příkrými svahy rumunských Karpat, až se někdy v podvečer objevujeme na vrcholu Comisul. Tady dnes přespíme. Místo je nádherné, krásný hřeben a je tu i rovné místo na naše čtyři tarpy. Ve tvářích členů výpravy je znát únava.

První noc na hřebeni moc dobře nespíme, prší a dost fouká. Přispívá stres z neznámého prostředí a obavy, jestli naše tarpy vydrží silné poryvy větru. Ráno je ovšem slunečné a panuje poklidné bezvětří. Vaříme si ovesnou kaši, někteří k tomu přikousnou oříšky, jiní si připravují kávu nebo čaj.

Naše putování následně pokračuje přes nejvyšší vrcholy Fagarašských hor. Někdy jdeme zcela v mlze, jindy někoho rozbolí koleno... Jsme ale stále v pohybu a jdeme dál. Pomáháme si. Když je před námi nebezpečný úsek, přestaneme hrát slovní fotbal a soustředíme se na každý krok. **Když potkáme pramen, doplníme vodu.** Většinou ji filtrujeme, poněvadž všude kolem se pasou stáda ovcí a průjem v takové skupině by mohl nadělat paseku.

Stežky jsou kolikrát opravdu náročné, ale nám vedoucím nezbyvá, než zůstatvat

Fagarašská výprava začala v Otrokovicích, odkud jsme se vlakem vydali na vídeňské letiště. Někteří letadlem ještě nikdy neletěli, a tak jsme před každou událostí dělali krátký brífink, informovali o tom, co bude následovat, co si má kdo nachystat a na co se má připravit. Museli jsme to koordinovat jako organizovaný zájezd Japonců, jinak bychom byli pořád ve zmatku. Akorát deštník nad hlavou jsme neměli.

Do Bukurešti jsme dorazili kolem osmé večer s výrazným zpožděním. Ujel nám vlak do Brašova a nakonec z toho byla noc pod zářivkami na letišti v metropoli Rumunska. Následující den jsme strávili přesunem do vesničky Zarnesti, odkud začínala naše cesta do hor. Přes den jsme museli ještě vyřešit spreje na medvědy a plynové bomby, ale v podvečer se už soustředíme v krásném kempu obklopeni nádhernými štíty hor. Je to jako před velkým sportovním výkonem.

v klidu, sledovat ostatní, vzájemně si důvěřovat a mít na paměti, že všichni jsou skvěle připraveni. V polovině treku zdoláváme také Moldoveanu (2 544 m. n. m.) - nejvyšší vrchol Rumunska.

Předposlední den na hřebeni sledujeme počasí na následující den. Asi bude celý den pršet. Naštěstí máme na výběr: Buď pokračovat dál po hřebeni, nebo sejít necelou hodinku k horské chatě a v případě, že se zítra nebude dávat pokračovat, budeme mít kde přespat. Volíme jistotu a jdeme kousek dolů. Chata je otevřená, tarpy si postavíme u místního jezera a těšíme se na zasloužený odpočinek.

Přišlo však nečekané zpestření. Koupkačka v nádherném horském jezeře končí nešťastným úrazem jedné naší mladší členky. Šlápla na plechovku. Rozřízla si nohu. Délka rány asi 5 cm, hloubka cca 0,5 cm. Ránu ošetřujeme, teče z toho dost krve, ale o žádný urgent se nejedná. Akorát s tím nejde chodit, došlápnutí bolí a pokračovat dál v cestě takto náročným terénem je nemožné. Dolů je to 1 700 výškových metrů a asi 15 km do první vesnice. A terén? Ten je opravdu náročný.

Večer plánujeme, jak naši členku dopravíme do údolí, ale situace se nadále komplikuje. Pan domácí nás žádá, abychom si tarpy postavili na druhém břehu jezera. Teď je máme v příchodové trajektorii medvěda, který sem každodenně přichází vybírat odpadky a lovit místní ovce. A tak přemísťujeme tarpy, veškeré jídlo stěhujeme do chaty a kolem deváté uleháme do spacáků. My starší nespíme. Vyhlížíme medvěda, místní pasáček stojí do tří v noci asi 50 metrů od nás a bez přestání osvětluje okolní svahy, naše tarpy a hlídá před medvědem. **Panuje tu totální medvědí atmosféra.**

Nad ránem navíc začíná intenzivně pršet a foukat. Na silný vítr nejsou tarpy ideální a na ty, kteří spí na okraji, prší. Z okolních útesů navíc začíná stékat voda, tvoří se potoky a my máme jen pár minut, abychom se sbalili a zmizeli do chaty. Jinak nás to kompletně spláchne. Nic nám nehrozí, jenom být tady totálně mokří, to je těžko řešitelná komplikace.

Celý den prosedíme v chalupě, celý den prší. A celý den také řešíme, jestli přiletí vrtulník. Komunikujeme s českou po-

jišťovnou, horskou službou, rumunskou záchrankou. Přiletíme, nepřiletíme, posíláme chlapy s nosítky, neposíláme nikoho, posíláme je odpoledne, posíláme je večer, zítra bude hezky a přiletíme. Celý den se situace mění. Stále nevíme, na čem jsme a nejsme schopni se dobrat jasné informace ze strany záchranných složek. Po celém dni řešení jdeme spát s tím, že zítra v osm ráno přiletí vrtulník a Bětku transportuje do nemocnice v Brašově.

Následující den v osm ráno stojíme na verandě a nic tady nepřistává, i když počasí je OK. *Záchranáři prý jedou ze stanice horské služby autem do nemocnice (80 km) zjistit, zda je vrtulník k dispozici.* O předchozí větě si udělejte obrázek sami. Nakonec ale slavíme. V 10 hodin se nad námi ozývá vrtulník, který pomalu přistává před chatou. Za pár minut je Bětko na cestě do údolí. Někteří vedoucí valí dolů po svých, aby ji v nemocnici vyzvedli. Zbytek skupiny se vrací na hřeben. Čeká nás poslední den treku a další den dlouhý sestup přes průsmyk Transfagaraš.

Poslední kilometry fagarašské hřebenovky jsou úchvatné. Překonáváme i zajištěné úseky, kolmé stěny, máme krásné výhledy a užíváme si závěrečnou etapu výpravy. Poslední noc na hřebeni spíme u dalšího jezera, tentokrát se koupat ale nikdo nejde.

Kolem šesté hodiny vstáváme do nechladnějšího rána a zanedlouho se objevujeme u stánků s občerstvením v průsmyku Transfagaraš. Dáme si párek v rohlíku a va-

líme dolů do údolí. Tam přespíme v kempu, konečně si dopřejeme teplou sprchu a další den se setkáváme se zbytkem skupiny v Brašově. Návrat domů je bezproblémový a v Otrokovicích nás vítají dojatí a hrdí rodiče.

Jeich děti zvládly přejít nejnáročnější stezku v Rumunsku, mnohokrát musely bojovat, kousnout se, dávat na sebe pozor, neustále něco řešit, správně vyhodnocovat a kompletně se o sebe starat v podmínkách, které nejsou pro začátečníky. My oddíloví vedoucí jsme na všechny hrdí také. Byl to neskutečný zážitek. Odvezli jsme si spoustu vzpomínek, příběhů a cenných zkušeností. Tak kam to bude příště?

Petr Němcík,
TOM Medvědí stopa, Holešov

Letní tábor Janov

Kvůli organizačním a bezpečnostním událostem jsme museli narychlo změnit plán ze sjezdu Berounky na turistiku v Jizerských horách. Nakonec vyrazilo skoro dvacet nadšenců směr Janov nad Nisou, kde jsme se ubytovali v krásné chaloupce a prochodili jsme si další kus tohoto kraje.

Postupně se nám začíná zaplňovat mapa rozhleden, hradů a zámků, kopců, lesů a luk Libereckého kraje. Kromě hraní všemožných her, turistiky, vaření, pečení jsme samozřejmě navštívili několik kou-

pališť. Počasí si s námi celý týden docela hrálo, takže se nám chladná voda náramně hodila.

Během tábora jsme našlapali v horách skoro 100 km. Můžeme doporučit návštěvu výroby dřevěných hraček Detoa, rozhlednu Heřmanice, Nisanka, Bramberk a jeden z nejhezčích hradů a zámků Frýdlant.

*Karolína Získalová,
TOM Kamarádi, Pacov*

Poslední akci o prázdninách uzavřelo Pacovské prázdnění, které je určené pro nejmenší členy i nečleny oddílu. V sobotu 17. srpna v odpoledních hodinách čekala parta **pirátů** na nové členy své posádky a to na podsadovém tábořišti zvaném "Na Sluneční stezce,.. Po vyložení bagáže a ubytování se ve svých kajutách, začalo seznamování, rozdělování do posádek a loďstev, ve kterých se trénovaly pirátské dovednosti. Během táborového týdne

Pacovské prázdnění

všichni zvládli pokořit Strážišťe a jiná důležitá místa v okolí. Trénovali mrštnost, běh, obratnost, vytrvalost, trpělivost a hlasivky, nejčastěji u večerního ohně v doprovodu kytary. Odvaha byla posilována nočními hrami a hlídáním, vodními bitkami, **faktorem hnusu**, výpravou po hadici a v neposlední řadě i silnou bouřkou, kterou si ale nenaplánovali vedoucí...

Důraz při hrách byl kladen také na paměť a orientaci v přírodě. Mrštnost pro-

kázali piráti na hřišti v Bratřicích. Svou kreativitu a zručnost ukázali mimo jiné i při stavbě námořních lodí. Na konci celé táborové hry nemohlo samozřejmě chybět hledání pokladu. Ti nejbystřejší si našli táborovou placku s drahým kamením a bednu plnou zlata. Celý týden byl ukončen řádným ceremoniálem u táborového ohně. Byl to krásný týden, HOHOHO!

*Karolína Získalová,
TOM Kamarádi, Pacov*

Tábor, který proběhl začátkem srpna v Osadě Slunce nedaleko Chválkova (okres Jindřichův Hradec), byl táborovým domovem čtyřiačtyřiceti účastníkům.

Počasí bylo příjemné, povětšinou sluníčko a příjemné letní teploty. Vše jsme si zajišťovali vlastními silami, od nákupů až po vaření. Hlavní náplní byly hry na tábořišti a okolí. **Jako zlatá nit se pobytem vinula celotáborová hra Harry Potter,** které předcházela dlouhá příprava, šití kostýmů a ladění detailů.

Tradiční čtyři koleje jsme rozšířili o pátou – pro nejmladší. Učitelský sbor tvořil Albus Brumbál, Minerva Mc Gonagallová, klíčník Hagrid, školník Filch, skřítek Dobby, profesor Snape, studenti Harry Potter, Hermiona a Ron. Byl zde i Lord Voldemort a dva jeho smrtijedi.

Vše se odehrávalo již před táborem, kdy sova přinesla dopis do školy čar a kouzel Chválkov a jízdenku na nástupiště 9 a ¾. Na tábor nás vzal Chválkovský expres.

Letní tábor TOM Vltavský Paprsek

Na táboře v obchodě U Ollivandera si hůlka vybírala budoucí kouzelníky, mluvící klobouk rozřazoval do kolejí. Vyráběli jsme létající koště, hráli famfrpál, míchali lektvary, učili jsme se čarovat – samozřejmě s přísným přezkoušením.

Vysvobodili jsme Siria, snažili jsme se přelstít draky, bojovali jsme o Ohnivý pohár a hledali viteály, které jsme pak ničili. Vše skončilo bojem s Lordem Voldemortem a jeho smrtijedy.

Boje kolejí o táborový pohár byly hodně vyrovnané a nakonec zvítězila kolej Zmijozel – ve složení Linda B., Martin, Kryštof, Anežka a Mája.

*Zdeněk Vejrosta,
TOM Vltavský paprsek,
Kralupy nad Vltavou*

Lesní moudrost je životní moudrost

Buď laskavý

Tohle dělal můj táta. Vždycky když nakupoval, podařilo se mu rozesmát prodávajícího. Udělali si společně hezký den, když nabízený humor přijal. Tak se to snažím dělat také tak. I woodcraft ve mně kultivuje laskavost, a to svou zásadou.

Buď laskavý. Vykonej alespoň jednu nezištnou službu denně – i kdybys měl třeba rozšířit štěrbinu v místech, kde vyráží na povrch pramínek.

Shodují se na tom moudří lidé, které znám, i ti, o nichž jsem četl. Tím, co dává životu smysl, je nezištná služba druhým. Ve woodcraftu nacházím v tomto směru hodně vzorů. Je plný lidí žijících službou a laskavostí. Určitě takoví nejsme vždy a všude, ale pracujeme na tom, abychom laskavost měli v sobě. Někdy totiž stačí, když se s laskavostí setkáte jednou (nebo dokonce poprvé) a zasáhne vás natolik, že se jí také začnete snažit dávat.

Jako kdysi dávno při táboření v Netlučích, odkud jsem měl odjet dříve, ale ujel mi autobus a já bez vybavení musel přčkat do rána. Vrátil jsem se na tábořiště a sešla se taková sbírka dek a jídla, že jsem musel další odmítnat. Také byste to tak udělali.

Tahle prokazatelná potřebná laskavost či pomoc se i v běžném životě dělá snáze. Jaksi automaticky odnesete nákup paní sousedce do druhého patra. Dělá se snáze i proto, že někteří lidé jsou nám bližší nebo sympatičtější, a rádi pro ně uděláme laskavost. Jeho Svatost dalajláma tomu říká investovat do citové banky. Většinou nezáměrně strádáme laskavost do citové banky druhého člověka jako si strádáme peníze v bance. A jednoho dne zase laskavost prokáže on nám.

Pak je tu ještě laskavost nezáměrná, **laskavost jen tak**. Jistě, dobrý pocit máme vždy, ale jinak v tomto případě prokazujeme laskavost jen tak. Kolegyni nejde pří-

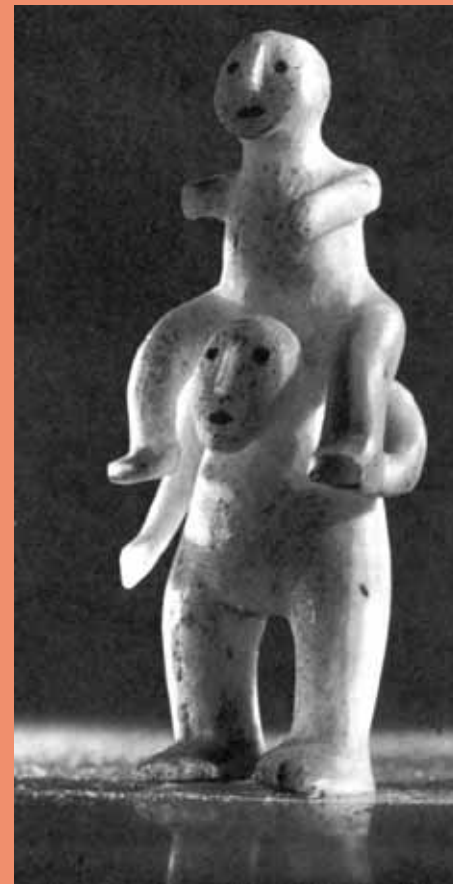
stup k souborům, a tak jí je nejen sdílíte, ale i vytisknete. Jdete do lesa a v kapse máte igelitku na všechny odpadky, které naleznete – jako můj bratr Břek. Pustíte řidiče vyjet jako prvního. Vezmete na výpravu čokoládu k rozdáni pro všechny, anebo se jen tak usmějete na ostatní.

Včera jsem šel Prahou na ohnivecké setkání a moji pozornost upoutávali lidé, které jsem potkal, a smáli se. Nebylo jich mnoho, ale musím říci, že ještě teď ty obrazy vidím a hřejí mě u srdce.

Tuhle laskavost mají někteří lidé v sobě – předali jim ji rodiče a oni jí dále rozvíjeli tím, že ji praktikují. Většina z nás ji musí cíleně vyhledávat a pěstovat. Vidět příležitosti, kde rozšířit štěrbinu pro pramínek, který vyráží na povrch.

Laskavost může být nakažlivá a může měnit životy. Můj přítel Gu říká: Když dáš bezdomovci v New Yorku dolar, někde ve světě se to projeví. Třeba si na to vzpomene a bude laskavější. Nebo někdo jiný prokáže někde jinde laskavost zase tobě. Wayne Dyer zmiňuje výzkum, kdy lidé napojení na sken mozku prokazovali někomu laskavost. Ukázalo se, že centra pro radost, potěšení a slast „svítala“ nejen u toho, kdo radost prokazoval, ale i dostávajícího, a dokonce – a to je nejzajímavější – i u toho, kdo se na prokazování laskavosti jen díval. Laskavost můžeme prokazovat hlavně tehdy, když máme dost sil. Známe ale také lidi, kteří i ve svých osobních těžkých situacích zůstávají laskaví.

V dnešní době zažívá nárůst oblíbenosti osobní růst, což je dobrá zpráva. Bohužel je často zaměřený egoisticky: osobní růst

pro mě, pro zlepšování sebe, často na úkor ostatních. **Laskavost také vede k růstu, ale přináší do života ještě něco: štěstí a dotek s něčím, co nás přesahuje.** Není snad veliký dar a laskavost, že žijeme, že se o nás Velký duch tak stará?

Co zkusit dostat více laskavosti do svého života tím, že cíleně budeme hledat „štěrbiny, které můžeme rozšířit?“ Alespoň jednu denně? Co vy na to?

Josef Porsch-Ablákela
ablakela@gmail.com

Mikešovo nožobraní

...řízný a vostrý občasník o nožích určený všem nožomilům

Mikov Fixír potřetí

Je to pravda, zrak vás nešálí. **Potřetí a naposledy se vracím k loveckému zavíracímu noži zvanému Fixír.** I tentokrát spatřil světlo světa v továrně Mikov v Mikulášovicích. Jelikož dnes má svůj fanklub alias kroužek obdivovatelů kdejaká celebrita, výrobek či fabrika, má svůj spolek nadšenců i Mikov. A jelikož předseda tohoto spolku je člověk činorodý se schopností vyjednávat, tak se čas od času pověde, že jinak konzervativní výrobce vyrobí limitovanou sérii nožů.

První klubovky byly šestiželízkové zavírací nože z řady 100, druhá klubovka konstrukčně vycházela z pevného nože Les (tuším, že tyto nože jsou v oblíbené náčelnictva českolipských Dakotů). Třetí nůž s pracovním názvem Tetra, podle počtu nástrojů, je na zakázku postavený Fixír s jinak neobvyklou skladbou železek a dřevěnými střenkami. Nůž je poskládaný jako ideální dospělácký svačinobijec.

V této normálně nevyráběné konfiguraci je tedy vybaven čepelí nože, která je jištěna hřbetní pojistkou, otvírákem na konzervy, otvírákem korunkových uzávěrů a vývrtkou. Na střenkách je dřevo z palisandru, čepel je ozdobena laserem vypáleným obrázkem mateřské továrny.

Díky tomu, že se jedná o limitovanou sérii v počtu 555 kusů, bylo možné dojednat i jiný materiál čepel nože, a to ocel Böhler N690. Kromě materiálu čepel, střenek a skladby nástrojů je pak vše ostatní stejné jako u běžných Fixírů. Stejný je tedy tvar čepel i výbrus.

Nepřekvapí tedy obratnost a lehkost, s jakou lze rozporcovat a vykostit kuře, rozčtvrtit a vykrojit jablko nebo nakrájet okurky, papriky a rajčata do zeleninového salátu. Délka čepel postačí i na rozkrojení housky či ukrojení krajíce z pecnu chleba. Samozřejmě s ním jde velice dobře i loupat kůra z padlé břízy, uříznout prut nebo nařezat podpalovacího ježka. Na veškeré krájení, řezání a pokračování je nůž dostačující.

Na štípání i tenkých polínek raději zapomeňte, k tomu byla vynalezena sekýra. O nějaké páčení se ani nepokoušejte, na to jsou páčidla. Otvírák na konzervy funguje tak, jak jsme v našich krajích zvyklí. Po rozříznutí kousku víčka plechovky tedy mu-

síme přitáhnout otvírák směrem k sobě. Otvírák korunkových uzávěrů funguje i jako šroubovák. Vývrtka umístěná na hřbetě nože zatím s korkovými zátkami problém neměla, i když už jsem viděl na mikovech nějaké částečně narovnané i ulomené. Narovnané při nedostatečném zakalení, kdy byly vývrtky moc měkké, ulomené pak po zakalení na příliš velkou tvrdost, protože vývrtky byly moc křehké.

Překvapil mě průměr vývrtky, neboť například na nožích řady 100 je vývrtka o větším průměru, než na tomto noži, nicméně celý nůž, a to včetně vývrtky funguje k mé spokojenosti. Díky tomu, že má nůž jen dvě vrstvy nástrojů, se dobře drží i v menší ruce a práce s ním je příjemná.

Cena nože v limitované edici je 1999 Kč. Cena podobně vybaveného nože, se střenkami z plastové imitace parohu, pilkou navíc a čepelí z oceli 440A bez pouzdra je 1410 Kč, pouzdro dalších 241,50 Kč.

Jiří Lukeš-Mikeš

Míry a váhy:	
hmotnost:	113 g
délka:	130 mm
šířka čepel:	15 mm
délka čepel:	80 mm
celková tloušťka:	5 mm
tloušťka čepel:	2,5 mm

Příšerky

Konečně nastal den D, kdy naše bobří parta vyrazila na náš dlouho plánovaný a očekávaný tábor k rybníku Osika. Vyjeli jsme dopoledne z Roudnice nad Labem a v odpoledních hodinách dorazili do tábora. Po příjezdu nastalo dlouhé vybalování a zabydlování. Pak už mohlo vše začít.

Nejprve byly příšerky rozděleny do svých *strašidličkých klubů*. Vymyslely si pro něj název a vybraly barvu. Každý den příšerky soutěžily s ostatními skupinami. Dle umístění měla každá skupina určitý počet strašení v dětském pokoji.

Úkolem bylo co nejvíce vystrašit figuranta (jednoho z vedoucích), který uvnitř spal, a nakonec co nejhlasitěji zakřičet. Podle decibelů změřených hlukoměrem bylo pak odměřeno množství tekutiny v barvě jejich skupiny, ta znázorňovala křik. Kapitáni skupin každý večer přelávali tekutinu do **zásobníku strachu**, aby bylo viditelné, jak se komu daří.

Etapy hry se odehrávaly každý den odpoledne. Měli jsme mnoho příležitostí v nich využít naši velkou sbírku paddleboardů a děti si je tak na vodě nejednou vyzkoušely. Předvedly také jejich kulinářské schopnosti. Jejich úkolem bylo uvařit na ohni pokrm, který sice vypadá hrůzostrašně, ale dobře chutná.

V noci se zase muselo co nejvíce členů skupiny vplížit do tábora, aniž by byli chyceni a ukázali tak, jak nenápadní jsou při strašení.

Tábor utíkal jako voda a pomalu, ale jistě se chýlil ke konci. Ve čtvrtek jsme zapálili závěrečný oheň. V pátek bylo velké balení, ale za odměnu pak také *bazárek*, kde si děti mohly nakoupit hromadu věcí, jak dobrot, tak hraček a všeho možného za *strašíky*, které byly táborovou měnou a v průběhu tábora je děti sbíraly za své zá-

sluhy. V sobotu ráno už jsme jen zabalili svačiny, vyrazili na cestu, těšili se domů a také zpět do civilizace. Velké díky všem zúčastněným, bez vás by to nešlo!

Veronika Lepšíková-Verča,
TOM Bobří, Úštěk

Léto s Vlky jsme jako vždy prožili převážně na táborech na naší základně v Kunčicích pod Ondřejníkem.

Na prvním turnusu jsme se s dětmi přenesli do světa Lega. Naším cílem bylo vrátit světu zpátky barvu skrze kostky energie. Každý den jsme hráli pohybové i strategické tematické hry v lese či na louce. Nazdobili jsme si trika otisknutím Lego kostek. Společnými silami se nám podařilo najít všechny kostky a dodat tak světu zpět jeho barvu. Z tábora si děti odvezly nejen spoustu zážitků, vzpomínek, namalovaná trička a vlastní většinou kostku, ale i dobrý pocit, že díky nim Lego svět opět hraje všemi barvami.

První turnus tím skončil, skupina starších po dětech tábořiště poklidila a vše nachystala na nově příjezdící. Mohl začít dlouho očekávaný druhý turnus na téma *Dračí doupe 2: Legenda o hvězdném prachu*.

Kdo by neznal Dračí doupe? Jde o speciální deskovou hru. Je specifická v tom, že hráči si vytvoří své fantasy postavy a s nimi prochází epický příběh plný kouzel, válečnicků, draků a trollů.

My se ponořili do středověkého fantasy světa *Dimédea*. Byl navázán na svět z předchozího ročníku tábora. Procházeli jsme dlouhým, spletitým a neuvěřitelně dobrodružným příběhem. Prožili jsme boje s draky, přežili v divočině, obchodovali na bazaru, podali pomocnou ruku příběhovým postavám, hledali a našli vzácné byliny v poušti.

Velkou částí hry byly proměny našich postav, kdy jsme si postupně nakupovali a vylepšovali zbraně, brnění, talismany a dokonce i mazlíčky. Nechybělo ani nakupování jídla, **magických udělatek**, kouzelných lektvarů a zakázaných knih magie. Zvláštností oproti jiným turnusům bylo hospodaření s mincemi. Všichni hráči je dostávali za své skutky, za ně si museli všechnu výbavu sami kupovat, a to včetně každodenního jídla, aby jejich postavy neumřely hladem.

Tento magický svět se nám nakonec po mnoha strastech s pomocí bohyně času Chronyi podařilo zachránit. Závěrečný boj byl těžký a plný slz nad těžkostí a krásou příběhu.

V táborovém programu samozřejmě nesmělo chybět koupání v bazénu, promítání filmu, výlet na pouť, třískotéka a úplně nakonec i stezka odvahy. Všichni jsme si tento tábor moc užili. Účastníci tábora už začali přemítat o tom, co by mohlo být námětem příští táborové hry. Že by třetí pokračování Dračího doupe? Kdo ví, možná, nechte se překvapit!

Monika Dobešová,
TOM Vlk, Bílovec

Léto skončilo a my můžeme uzavřít další prožitý školní rok. Letos jsme si táborové dobrodružství užili v přítomnosti Spencera, později archeologa Dr. Hořana Bravestona, Chládi, později zoologa Franklina Mouse Finebara, Britany, později kartografa prof. Shelly Oberona a Marthy, později Ruby Roundhouse známé též jako zabijákka mužů, kteří se hned dostali do velkého problému a my s nimi. Vtáhla je totiž stará počítačová hra Jumanji, a protože jsme jim chtěli pomoci, začali jsme hrát hru také. Hned v úvodu jsme se dozvěděli, že byl ukraden klenot, který je nutné vrátit na své původní místo.

Začátek byl hodně hektický, ale nakonec se ukázalo, že všichni čtyři, kteří se přetvřeli do herních avatarů hry, se stali skvělými průvodci. Mimo běžných táborových činností jako je práce se dřevem, spaní pod širákem, vaření, ranního koupání v nedaleké nádrži nebo opékání špekáčků jsme si vyzkoušeli výrobu autíček na míru, noční plavbu pro plod Jumanjovníku, první pomoc na modelových situacích, vyřezávání s pomocí dlát a nožů a v neposlední řadě jsme se učili hrát skupinově na bubny.

Celou hrou nás provázela krásná deskovka, která nám poodhalovala další level stejně tak, jako nástěnná mapa, která se nám postupně odkrývala. Každý jsme si kromě skvělých zážitků, špíny za nehty a úsměvu od ucha k uchu odvezli také jedinečné osobní ocenění v podobě moudré sovičky, která v noci svítla.

V závěrečném levelu jsme je pak konečně dostihli a porazili právě pomocí kouzelného stromu Jürgena Ukrutného, umístili klenot zpět do totému a po zakřičení slova JUMANJI se vrátili zpět domů.

*Libuše Kadlec Latrová-Bláta,
TOM Poutníci, Praha*

Vítejte v Jumanji!

Co bylo o prázdninách, také v září a říjnu 2024

Tomíci tábořili nejméně na 139 místech v naší republice a na 8 v cizině. Sjížděli řeky, lezli po horách, hráli hry, klaněli se hygieničkám. Ty nechaly jednoho z našich vedoucích **potupně zakopat voňavé masíčko** tři metry pod zem a rituálně pak místo zařikat, což je vpravdě opovrženímhodné.

Tomíci z Roudnice nad Labem radostně brousili a natírali vše dřevěné ve Sloupu a pan správce Beneš to kvitoval svým **obvyklým radostným úsměvem**.

Karel Snětina, Práce z Rapšachu, oslavil své sedmdesátiny a chystal se na velké oslavy oddílových pětáctýřicátin.

Kaski s partou věrných znovu natáhl kolem Polany lanové lávky a tomíci celé Evropy se těšili, jak si na nich zapruží a zadovádí.

Lotři z Hronova učili děti ze základní školy vodáckému sportu. Nadšené šestáky vrhli zkušení tomíčtí instruktoři do chladných vod říčky Metuje, horské bystřiny, co má i v létě pekelně studenou vodu. To ještě nevěděli, jak se Metuje nepěkně, ale fakt nepěkně zachová o pár týdnů později.

Kamarádi dalek Opava, takto Kadao, neváhali a po táborové zemi Jamatai vyrazili do oblíbených Dolomit.

Jiří Pudich nabídl tomíkům měnič napětí značky CARSPA a jiní tomíci s napětím sledovali, zda ho Jiří udá potřebným. Jak to dopadlo, nevíme, **napětí tým pádem trvá dodnes**.

Kralupští tomíci Zdeňka Vejrosty a mikulášovičtí tomíci Toma Fúska se na pár dní usídlili v Mostě, takto na festivalu, kam za nimi do olympijského městečka vyrazily stovky nadšených dětí s rodiči a také šéfové klubu a asociace.

Mladí táborníci z Holešova předvedli štábu České televize, kdo jsou skřetáci a jak se bojuje v tzv. megabitvě.

Náčelník tomíků přivezl chráněnce Ruslana na tábor osvědčených Dakotů s nadějí, že se potká s kluky a děvčaty a také s jejich vedoucími. Tábor byl ale smutně prázdný, neb všichni byli obrádně – a tedy pro vterelce nepřístupně – v týpí, i Rusík vklouzl hbitě do týpí, a náčelníkovi tak zbyly oči pro pláč. Naštěstí se ho ujala matka K., které outlý věk roběte nedovolil absolovovat žádné obrady, a pěkně si popovídali.

Pepa Erben z ústředí se ukazoval jako čilý a dobře se orientující mladý muž, který je vzdor svému mládí (21) platným členem dnes výrazně, **věru výrazně** ženského kolektivu.

Dědovští správci z rodiny Veselých se tuze mračili kvůli faktu, že několik ubytovaných přijelo pozdě či pozdě odjíždělo, a složili správcování tak rychle, že nikdo nestačil ani říci M e t u j e.

První dvě návštěvnice přespaly v malé chatičce v Rožmberku a moc si ubytování bez elektřiny, sauny, vířivek a dalších civilizačních vymožeností pochvalovaly.

Ondra Šejtka a Tomáš Novotný navštívili tábory Vltavského paprsku, pražské Sedmičky a také oddílu Tam Tam, dříve ZZR. ZZR znamenalo kdysi dávno, když ještě Michal David bojoval proti totalitě, Za zrušení rušiček.

U všech tomíků se oběma členům náčelnictva tuze líbilo, tábory vedli mladí veselí vedoucí – co více si přát?

13. srpna řada z nás vzpomínala na Hopa. Byly to tři roky, co nás opustil – a to jsme ještě netušili, že za dva týdny se s Ivošem setká u některého z nebeských rozcestníků **další známá tvář z našich řad**.

Lukáš Krupička a jeho žena se stali novými správci Dědova. Chalupu máme v Javoru, ale jsme zvyklí říkat a psát Dědov, tak se toho budeme držet.

Kuchařka na táboře vítkovských tomíků, jinak sestra Pavla Vaňáska, uvařila tu **nejlepší rajskou omáčku v kraji**. Ne, v republice, ne-li na celém světě. Stovky spokojených jedlíků. Dosvědčí autor těchto řádek.

Sloupská táborová škola přivítala třicítku mladých lidí, se kterými se o svá životní moudra a také nemalé dovednosti dělili Matěj Chour, Radka Šumerová či Tomek Hurt se Zdeňkem Šmídou. Protože si táborovou školu pochvalovali mladí i ti šedivější, musela být skvělá.

Několik mladých tváří vyměnilo jednu partu za druhou, to když přejely ze Sloupu do Rožmberku a místo hraní a čerpání moudra a zajímavostí začali opravdu tvrdě pracovat, míchat a nosit beton, natírat plot, prořezávat stromy, čistit umyvadla a toalety a převážet dřevo mezi Rožmberkem a Pořešínem.

Letošní srpnová brigáda byla rekordně obsazena čtyřicítkou pracantů a stihla toho udělat moc.

Po návratu z turistického putování po rakouských horách zabil těžký infarkt Jirku Homolku.

Republiku zalily povodně. Nejhůře velká voda postihla nešťastné ostravské BVÚ, jehož dobře vybavená a už třikrát zatopená klubovna opět plavala až po strop.

Nový správce Dědova za pomoci hronovských Lotrů vystěhoval dědovskou chalupu z přízemí do patra. O týden později se to ukázalo jako nejméně prozíravé.

Desítky akcí našich oddílů byly zrušeny, některé oddíly pomáhaly při likvidaci povodňových škod. Za všechny uveďme alespoň borce z Kadetů z Červeného Kostelce.

Ve vsetínském kostele sv. Martina a pak na nádvoří Náprstkova muzea jsme se na konci září rozloučili s Jiřím Homolkou.

Správcování obou vsetínských chalup se ujala Jirkova dcera Jana.

Několikaletý statečný boj s rakovinou prohrál šéf tomíků ze Sedlčan, přímý a optimistický muž Ladislav Jelen.

Vedení spolku koptovalo do předsednictva mladého vedoucího tomíků z Hradce Králové Václava Holého (28). Vašek je úspěšným nástupcem Unčidy-Václavy Huškové a vede hradecký oddíl Pěšinek a Ostřížů pod názvem Hraboši.

Pavla Skotnicová z frýdlantských Divočáků pilně připravovala lednový sněm tomíků, zatímco zakladatelka oddílu Maruška Bařinová se připravovala na své **neuvěřitelně devadesáté** narozeniny. Dožívá se jich v listopadu v dobré kondici. Přejme jí vše nejlepší a jistě na viděnou na frýdlantském sněmu.

**Hraboš z Hradce
ve vedení asociace**

Vaška znám nejméně 10 let. Nápaditého, pilného a spolehlivého mladého muže, který zdědil po hradecké Unčidě oddíl tomíků, přejmenoval ho z Pěšinek a Ostřížů na Hraboše a vdechl mu se svojí mladou partou novou dynamiku, jsem mohl do vedení spolku doporučit s čistým svědomím.

Václav stojí za mnohými nápady majícími přesah do celého spolku, nebojí se žádné práce a vzhledem ke své náročné profesi zdravotního bratra-záchranáře umí problémy řešit s klidem a nadhledem.

Redakce:

ústředí Asociace TOM,
ulice Palackého 325,
252 63, Roztoky.

Tel. 220 910 460, 220 910 314
mobil: 777 322 785

E-mail: ustredi@tom.cz,
www.a-tom.cz

Číslo do tisku připravili: Jiří Chour,
Tomáš Novotný,
Denisa Stanislavová, Petr Balcer
Grafika: Jiří Chour

Foto obálka: z oddílového archivu
TOM Lvíčata, Vsetín

ostatní fotografie: oddíloví vedoucí
Příspěvky a fotografie vedoucích jsou
zveřejňovány bez nároku na honorář.
Náklad 650 výtisků.

Vydání tohoto čísla podpořil
Klub českých turistů.

**Uzávěrka příštího čísla
20. prosince 2024**

Připomeňte si výročí sametové revoluce ve Vašem oddílu! Zapojte se do 20. ročníku Měsíce Příběhů bezpráví, který letos nově otevřel dveře volnočasovým institucím, městům, knihovnám a kavárnám. Stačí během listopadu uspořádat projekci jednoho z nabízených filmů k roku 1989 ve Vašem oddílu nebo pozvat přátele a širší veřejnost.

Pro připomenutí revolučních událostí si můžete zahrát také online výukovou hru Velvet 89 vytvořenou s herním studiem Charles Games a prvních sto přihlášených institucí od nás navíc získá plakátovou výstavu 1989: Rok zázraků. Všechny materiály obdržíte zdarma.

Měsíc Příběhů bezpráví probíhá každý listopad od roku 2005 a každoročně se do něj zapojují stovky škol. Filmových projekcí se tak již zúčastnilo bezmála půl milionu studentů.

Buďte letos i Vy součástí jubilejního ročníku a neváhejte přihlásit svůj oddíl! Více naleznete zde:

<https://www.jsns.cz/projekty/pribehy-bezpraviv/mesic-pribehu-bezpraviv/mesic-pribehu-bezpraviv-verejnost>

Gabriela Valíková,
koordinátorka projektu Příběhy bezpráví

Vratislav Florián - Hroch oslavil 60. narozeniny

Jedna z mých nejstarších vzpomínek na tábory je, jak jsem nesměla zlobrům klackem štoupat v otvorech na ruce. Proč? Vždyť to jsou zlobři, nechápala jsem.

Tábory a výpravy všeho druhu byly pro mě ty nejhezčí okamžiky.

Hroch vždycky měl a má kouzlo, které se nedá napodobit ani okopírovat. Dokáže vykouzlit mýtické tvory, neopakovatelnou atmosféru i úsměvy na tvářích.

Tvoje strašidelné příběhy byly vždycky ty nejnapínavější, historky nejzábavnější, tábory nejkrásnější. Přeju Ti všechno nejlepší k narozeninám a těším se na všechna naše další dobrodružství.

Jitka Pomykaczková-Jítka,
TOM Klub lesní moudrosti,
Roudnice nad Labem

Sbírka ke Dni válečných veteránů

Bojovali za naši svobodu, dnes patří mezi nejzranitelnější z nás. Paměť národa pořádá v listopadu sbírku ke Dni válečných veteránů. Peníze pomohou přímo hrdinům, kteří se v minulosti postavili za naši svobodu a demokracii. Výtěžek poputuje nejen na zaznamenání jejich příběhů, ale i na stabilní finanční podporu válečným veteránům a dalším pamětníkům.

Letos se tomíci znovu zapojí do pouliční sbírky, která se **bude konat od 7. do 11. listopadu**. I ti nejmladší si vyzkouší, jaké je to být dobrovolníkem, prodávat vlčí máky, a tím pomáhat dobré věci.

Paměť národa má připravené metodické materiály, které se vám budou určitě hodit. Pokud se chcete s oddílem připojit, stačí vyplnit registrační formulář na stránce www.deniveteranu.cz. Jak žijí naši hrdinové, je na nás. Děkujeme.

Anežka Šubrtová

Odešel Ladislav Jelen

Smutné zprávy nemají konce. Láďa Jelen, dobrý člověk, optimista a tahoun oddílu Jelenů ze Sedlčan, podlehl 2. října 2024 v 56 letech dlouhé těžké nemoci.

Láďu nešlo nemít rád. Férový, oddílu oddaný chlap, výborný organizátor. Ne nadarmo měl oddílovou přezdívku Prácedar. Nadevše miloval svou rodinu.

Z mnoha setkání si připomenu to o jejich tábořišti. Před více než deseti lety jsme se domlouvali, jak oddíl Jelenů podpořit a pomoci mu k tábořišti. Domluvili jsme se hladce.

Úmluvu jsme stvrdili podáním ruky - a já mohl mezi brigádnickou partou přivítat na pěkných pár let jeho tři skvělé, šikovné a pracovitě syny. Dneska jsou z nich ženáci a Láďa bude jim i jejich dětem moc chybět. Myslím na ně, na Láďovu ženu, na jeho maminku. Čest jeho životu a jeho památce!

Tomáš Novotný

Expedice Dánsko

Už třetím rokem vyrážíme se staršími dětmi a nadšenými rodiči na zahraniční expedice. Tentokrát naše volba padla na Dánsko. Asi vás nepřekvapí, že tady žádné majestátní hory nenajdete – ale nenechte se tím odradit! Dánsko nabízí jiné, neméně úchvatné přírodní scenérie, které stojí za to objevovat! Hlavně, když s sebou sbalíte dalších dvaapadesát kamarádů z oddílu.

Prošmejdlili jsme staré vikingské vesničky a dánská krajina nás překvapila svou klidnou krásou. Na kole jsme projížděli mezi travnatými dunami, lemovanými malebnými skandinávskými domky, samozřejmě nechyběly ani nespočetné ledové koupačky v Severním moři. Na písčiny dunách jsme při západu slunce sledovali finále hokeje. Když jsme se vrhli na horské dráhy v Legolandu, starší členové výpravy se proměnili v malé děti. Prošli jsme si nekonečné pláže, které se táhnou podél pobřeží, a navštívili několik romantických, osamocených majáků, které stráží okraje moře. Na kolech nebo pěšky, na pobřeží nebo v dunách – je tu prostě krásně!

Toulání a objevování nás baví. Proto už teď, společně s kamarády z oddílu TOM Chippewa, plánujeme další velkou výpravu. A co vy? Nebylo by fajn sebrat partu, zorganizovat expedici a vydat se za vlastním dobrodružstvím? Naši vedoucí, děti i rodiče se na tuto akci těší celý rok. Vždy se vracíme plni zážitků, nadšení a s pocitem, že jsme partu ještě více stmelili. Tak neváhejte, zabalte batohy a vyrazte na svou vlastní expedici. Zážitky budou stát za to!

*Mirka Matějková,
TOM Dakoti, Česká Lípa*

Veverka Joachim Houbaři

